M. Koning,
1052 Baxter St.,
Grand Rapids, Mich.
Sept. '27

THE STANDARD BEARER

A REFORMED SEMI-MONTHLY MAGAZINE *published by*
THE REFORMED FREE PUBLISHING ASSOCIATION, GRAND RAPIDS, MICHIGAN

Subscription communications should be addressed to F. Prins, 1119 Fulton St., N. E., Grand Rapids, Mich.

Editorial Staff:
H. HOEKSEMA G. M. OPHOFF
G. VAN BEEK

Entered as second class mail matter at Grand Rapids, Michigan

Communications relative to contents should be addressed to Rev. H. Hoeksema, 1139 Franklin St., S. E., Grand Rapids, Mich.

ol. IV, No. 1 OCTOBER 1, 1927 Subscription Price, $2.50

MEDITATIE

TROUWE LIEFDE

Zie, Ik heb u in de beide handpalmen gegraveerd. Jes. 49:16a.

Als 't nacht wordt . . . . .

En er vallen geen zilveren lichtplekken van vertroostend maanlicht op mijn donker pad . . . . .

En er flonkert in 't donker gewelf van mijn levenshemel geen star, liefelijk, moed-influisterend, vriendelijk getuigend, dat 't ergens licht is . . . .

En de stormen woeden, gierend en zwiepend met verwoede kracht de machtige reuzen des wouds, meedoogenloos. En 'k ben alleen in den nacht. En 'k weet, dat de vijand loert, bespiedend, sluipend in mij omringend struikgewas, slechts 't rechte oogenblik afwachtend, om mij te overrompelen, te verscheuren als een leeuw zijn prooi . . . .

En, o, zoo kan 't zijn in 't leven van Gods kind in 't midden der wereld, in de geschiedenis van Gods Kerke temidden van een krom en verdraaid geslacht! Nachten van lijden, waarin 't lichaam zich kromt van been en merg doorvlijmende smart; nachten van bang zielsverdriet, waarin de geest in ons overstelpt is, zoodat er geen geestes-veerkracht meer in ons overbleef; nachten van zonde en schuld, waarin stroomen van ongerechtigheden de overhand over ons hebben; nachten van smaad en hoon, van vervolging en lijden, waarin de duivel rondgaat als een briesende leeuw, zoekende wien hij zou mogen verslinden; nachten van helsche verzoeking, waarin alles rondom ons fluistert: Zegen God en sterf! . . .

Als 't nacht wordt . . . .

En 't is nog zoo donker, en de vijanden zijn nog zoo machtig, en de storm woedt nog zoo hevig, en 't schijnt nog zoo hopeloos voor mij, voor Gods Kerke, voor de zaak des Heeren Heeren in de wereld; maar ik mag weten, dat ver boven 't nietig aardsch gewemel Vader aan mij, aan Zijn Sion gedenkt in liefde . . . .

O, dan is 't goed in den allerdonkersten nacht!

Want Vader is sterk!
En Vader heeft lief!
En Vader waakt!

En Vader begeeft of verlaat Zijne kinderen nimmer! Want Hij is de eeuwig-getrouwe God, die ons zoo liefheeft als 't bloed van Zijn Zoon kostbaar is.

Dan heb ik moed.

Dan kan ik zingen. Psalmzingen in den donkersten nacht.

Dan vrees ik niet, neen, schoon ik door duistere dalen bekommerd om moet dwalen. Want ik weet, dat alle dingen mede moeten werken ten goede, dengenen over wie Vader in 't midden der wereld in liefde waakt!

Maar als 't nacht wordt! . . . . .

En er is nergens licht. En er flonkert nergens een star. En 't is noodweer. En ik ben alleen. En de vijand omrigt mij. En 't wordt ook donker in de ziel. En mijn ziel legt haar oor te luisteren aan duizend stemmen der verzoekingen van zoovele geestelijke boosheden in de lucht . . . .

Tot ze klaagt: De Heere heeft mij verlaten; en de Heere heeft mij vergeten! . . . .

O, dan is 't onuitstaanbaar benauwend!
Dan is 't gemoed beklemd.
Dan is de ziel gedrukt.
De kracht verlamd.
Als 't nacht wordt . . . . .

Zoo was 't nacht voor Sion!
Gods volk zuchtte in Babel.

De mate der ongerechtigheid van Gods Kerke, naar haar goddeloozen bolster was vol geworden. Israel had God getergd. Ze hadden zich andere goden verkoren, die hen niet hadden verlost, die zien noch hooren konden; en ze hadden den levenden God den rug toegekeerd. Ze hadden Gods profeten gehoond en gesmaad, vervolgd en gedood. Ze waren der stemme Gods niet gehoorzaam geweest en hadden Hem verlaten, die alleen verlossen kon.

En de Heere had hen bezocht met plagen!

Hij had de vijanden over hen doen triumfeeren. En de vijand had hen meegevoerd naar een vreemd land, om hen te doen zuchten onder vreemde heerschappij.

De dochter Sions is in Babel!

En ze kan niet zingen of spelen in en vreemd land. Ze heeft de harp in de wilgen gehangen. Ze heeft het betraande oog naar Jeruzalem gekeerd en zweert, dat hare tong eerder aan haar gehemelte zal verdrogen, dan dat zij, met hare gedachten in Jeruzalem, zal kunnen zingen in het land der ballingschap.

En ze ziet geen uitkomst!

O, 't is waar, ze heeft het troostwoord van den profeet, dat haar strijd vervuld is, dat hare ongerechtigheid verzoend is, dat ze van den Heere dubbel heeft ontvangen voor al hare zonden, dat er verlossing daagt. Het is de tijd des welbehagens. De Heere heeft verhoord en geholpen door Zijn Knecht. En Hij roept de gebondenen toe: Gaat uit! en degenen, die in duisternis zijn: Komt te voorschijn! Ze behoeven niet te vreezen, want de Heere, de Machtige Jakobs, zal hen bewaren, zoodat ze op de wegen zullen weiden, en op alle hooge plaatsen hunne weide zullen vinden. Ze zullen niet hongeren of dorsten. De zon zal hen des daags niet steken, noch de maan des nachts, want de Heere is hun Ontfermer en zal ze aan de springaders der wateren zachtkens leiden!

Voor Sion zullen de bergen een weg worden!

Voor de dochter van Juda zullen alle banen verhoogd worden, als ze wederkeert uit Babel naar Jeruzalem, verlost door den Machtige Jakobs!

O, die verlossing is heerlijk! De hemelen mogen zich er in verblijden, en de aarde mag van vreugde zingen. Alle bergen mogen gedreun maken met gejuich, want de Heere heeft Zijn volk vertroost en zal Zich over Zijn ellendigen ontfermen!

Zoo is 't troostwoord Gods voor de dochter Sions!

Zal nu ook Juda's dochter niet de harp van de wilgen nemen en blijde zingen van verlossing?

O, 't is nacht. En Israel is in ballingschap. En droefheid vervult de ziel van 's Heeren volk, als het gedenkt aan Jeruzalem, de stad Gods en aan 't verwoeste heiligdom. Maar in den donkeren nacht is 't profetenwoord een licht, dat toch vervult met hoop, dat de oogen doet opheffen naar den hemel, dat 't geloofsoog doet dringen door 't donker firmament, om Hem te aanschouwen, die Israels Ontfermer eeuwiglijk zal blijven. Er is licht in den donkeren nacht . . . .

Israel mag moed vatten, want de Naam des Heeren is nabij!

Maar Sion blijft ongetroost. Want op dat heerlijke woord des profeten geeft het volk ten antwoord: De Heere heeft mij verlaten en de Heere heeft mij vergeten.

En 't is nog nacht voor Sion!

Bange nacht!

Als 't nacht is . . . . .

Nacht van lijden en zorgen.

Nacht, waarin ons eigen pad bang en moeielijk, of waarin het donker en hopeloos schijnt voor de Kerke Gods in de wereld . . . . .

En de ziel luistert dan naar de stem des verzoekers, en zit terneergedrukt, weigerend om getroost te worden en zeggende tot zichzelf, dat de Heere haar verlaten en vergeten heeft, en dat er daarom in dien donkeren nacht geen Beschermer is, uit dien bangen nacht geen uitkomst verwacht kan worden . . . . .

O, hoe dwaas is dan de ziel!

Dwaas, omdat ze dan haar eigen nacht nog donkerder maakt!

Dwaas, omdat ze zich noodeloos berooft van het eenige, dat haar in dien donkeren nacht zou kunnen troosten.

Dwaas ook, omdat zulk klagen zoo in flagranten strijd is met de werkelijkheid, zoo verkeerd oordeelt over God, zoo Hem onteert . . . . .

Want, zie, zoo roept de Heere ons toe: Ik heb u in beide handpalmen gegraveerd! Hoe zou Ik u dan vergeten? Hoe zou Ik u ooit kunnen verlaten? Vergeet de moeder de lieveling aan haar borst? Ja, misschien! Maar God vergeet de Zijnen zeker nimmer!

In de handpalmen des Allerhoogsten gegraveerd!

Ge kent het beeld. 't Spreekt u aanstonds toe.

Wij hebben ook beelden, afbeeldingen onzer lievelingen. En we zetten ze op plaatsen, waar we ze gemakkelijk en geduriig kunnen zien. Al naarmate degenen, wier afbeeldingen ze zijn, een grootere plaats in ons hart innemen, geven we ze ook een plaats der eere, een plaats dichter bij ons. Zoo is het met degenen, die ons lief zijn, en die in den vreemde verkeeren, zoodat we hen zelf niet dagelijks kunnen zien. Zoo is het met de portretten dergenen, die ons voor het tijdelijke als het ware uit het hart zijn gerukt, en die ons voorgingen naar het Vaderhuis. Henzelf kunnen we niet meer aanschouwen. Hun beeld is ons echter in de ziel gegrift. Maar we willen ze ook voor ons zien, opdat altijd weer hunne gedachtenis in onze ziel herleven mag en de snaren van ons hart in liefde voor hen mogen blijven trillen . . . . .

Zoo zegt de Heere God: Zie, zou Ik u vergeten of verlaten? Zie, Ik heb u in beide handpalmen gegraveerd!

Is dat geen rijke troost?

Zult ge in donkeren nacht nog vreezen en klagen, als de Heere, de Machtige Jakobs u dit blijk van trouwe liefde toont en tot u zegt, Zijne handen uitstrekkend en u toonend: Zie, daar is uw beeld! Altijd voor Mij?

O, zegt ge, neen, ook dat geeft mij geen troost! Want ik verfoei juist mijn eigen beeld. Ik ken de breuke van mijn hart. Ik ben bekend met de ellende van mijn natuur. Ik ben vol gebreken en duisternis. Ik lig midden in den dood! En als ik mijn eigen beeld moet verfoeien en mijzelf moet verafschuwen, als ik van mijzelf moet getuigen, dat er niets in mij is, dat voorwerp zou kunnen zijn van goddelijke liefde, hoe zou het mij dan kunnen troosten, dat mijn beeld in de handpalmen van den Heilige is gegraveerd? Immers zal dat nimmer iets anders kunnen beteekenen, dan dat de heilige en rechtvaardige God mijn werkelijk beeld geduriglijk voor Zich heeft. En als Hij dat beeld voor Zich heeft, en Hij ziet mij geduriglijk zooals ik ben, en Hij kan nog veel meer in bijzonderheden en veel dieper inzicht hebben

in het verfoeielijke van mijn bestaan, dan kan het niet anders, of al de snaren van Zijn heilig hart moeten wel in toorne en groote verbolgenheid trillen en Zijn vlammende wraak moet mij treffen! O, 't is nacht! Maar de allergrootste ellende van dien nacht is juist, dat hij veroorzaakt is door Gods wraak over mijne zonden. Want Hij heeft mijn beeld steeds voor Zich! . . . . .

Gij dwaas!

Het beeld, dat de Heere in Zijne handpalmen gegraveerd heeft is geen photographische afdruk van uw werkelijk bestaan!

Zoo maken *wij* beelden.

Voor ons zijn de dingen eerst, dan de beelden. Wij maken de beelden, de afbeeldingen, naar de dingen.

Bij den Heere onzen God is het juist andersom.

Hij maakt het beeld. En het beeld wordt het eeuwig model, waarnaar Hij ons formeert!

Het beeld, dat Hij van Zijn volk, van Zijne Kerke, van u en mij in Zijne handpalmen gegraveerd heeft is het eeuwig-oorspronkelijk beeld van Sion! Want Hij heeft van eeuwigheid Sion gekend in liefde. En in die souvereine liefde heeft Hij gewild, dat de Zijnen zouden worden gevormd naar een heerlijk beeld, het beeld van den Eeniggeborene des Vaders, opdat Hij de eerstgeborene zou zijn onder vele broederen. Dat beeld, dat heerlijk beeld, dat beeld zonder gebrek en zonder zonde, dat beeld, dat schittert met den glans der heerlijkheid van Zijn eigen Zoon, dat beeld is het, dat Hij in Zijne beide handpalmen gegraveerd heeft. Als Hij dat beeld ziet, staat Zijn Goddelijk hart in liefde open, gaan er stroomen van Goddelijke liefde en Goddelijke genade en Goddelijken zegen uit naar het volk, dat door dat beeld wordt vertegenwoordigd . . . . .

Zoudt gij dan klagen?

Zoudt gij dan vreezen?

Zou er dan geen licht voor u zijn in de duisternis? Geen troost in bangen nacht?

Zie, dat beeld ligt vast, 't ligt onveranderlijk, 't ligt in Gods handpalmen, Hij ziet u in liefde, eeuwiglijk en altoos!

't Ligt vast, want het is gegraveerd! Wat geteekend is slijt af. Wat gegraveerd is verdwijnt niet, tenzij de substantie, waarin het gegraveerd is, ook verdwijnt. Gods handen verdwijnen nimmer, zijn eeuwig en onveranderlijk. Dat beeld van de Zijnen, van u en van mij, dat Hij in de stille eeuwigheid in die handpalmen heeft gegraveerd verdwijnt ook nimmer! 't Is onveranderlijk als de handen Gods. De Heere aanschouwt u altijd gelijk. Gij moogt veranderen. Gij moogt ontrouw worden. Gij moogt uw eigen beeld verachten. Het beeld, dat de Heere van u in Zijne handpalmen heeft gegraveerd is door de stalen griffe van Gods eeuwigen raad in de onveranderlijke handpalmen van God den Heere, in Christus Jezus geteekend. Hij ziet u altijd naar dat beeld. Hij ziet u in eeuwige liefde!

Hij ziet u geduriglijk!

Er is geen oogenblik, dat Hij niet aan u gedenkt!

Want immers uw beeld is gegraveerd in Zijne handpalmen, in Zijne beide handpalmen. 't Is nimmer van Hem gescheiden. 't Is nimmer uit Zijn gezicht. Zoomin als de Allerhoogste te scheiden is van Zijn eigen handpalmen, zoomin is uw beeld ooit te scheiden van Zijn oog. En daarom gaat er geen dag of nacht, geen uur, geen oogenblik voorbij, dat de Heere niet zou gedenken aan de zijnen, en gedenkende aan de Zijnen, zooals Hij hen heeft gedacht in Zijn eeuwigen raad, hen niet zou beminnen met al de liefde van Zijn Goddelijk hart!

In Zijne beide handpalmen gegraveerd!

Door een daad van eeuwige liefde!

Heerlijke troost!

Als 't nacht is . . . .

En de duisternis wordt al dikker, zwarter, benauwender . . . . .

En ik ontwaar nergens licht, geen schijnsel der maan, geen glinstering eener star . . . .

En 'k ben alleen. En de vijand bespiedt mij en wacht op mijn verderf. En er is lijden en smart, beproeving en verzoeking, zoodat er nergens uitkomst schijnt . . . .

Maar ik mag temidden van duizend fluisterstemmen des Boozen, mij verzoekende, om te zeggen, dat de Heere Zijn volk heeft vergeten en verlaten en dat er daarom geen hope is der verlossing, de stem van mijnen God beluisteren, mij Zijne eeuwige handpalmen toonend, en mij toeroepend: Zie, Ik heb u in Mijne beide handpalmen gegraveerd! . . . . .

O, dan is 't vrede in den nacht!

Dan weet ik, dat ook die nacht van Hem is en dat Zijne eeuwige liefde ook in dien nacht is!

Dan weet ik, dat ook die nacht moet medewerken tot mijne zaligheid, tot Zions eeuwige verlossing. Dan vertrouw ik, dat Vader, die in den hoogen hemel is, de Machtige Jakobs, gedurig ziet in nooit gepeilde liefde, naar het beeld, dat Hij Zichzelf formeerde van Zijn volk, dat Hij in Zijn handpalmen gegraveerd heeft en dat ook die nacht moet dienen om mij, om Zijn gansche Sion te vormen naar dat eeuwig-oorspronkelijke beeld . . . .

Dan weet ik, dat eens de nacht voorbij zal gaan, als Sion volmaaktelijk gelijken zal op dat beeld in 's Vaders handpalmen . . . . .

Dan weet ik, dat die nacht moet dienen, om straks ook voor mij den eeuwigen morgen te doen dagen . . . . .

En dan is 't vrede, zalige vrede!

Ook als 't nog nacht is! H. H.

A STEADFAST HEART

Oh keep me steadfast! Earthly tones
Fall sweetly on my ear,
And while I pause to list to them
Thy voice I cannot hear.

Oh keep me steadfast! Human smiles
Delude my childish heart;
While rapt in them how easily
From Thee I can depart.

VOET BIJ STUK HOUDEN

Onze Standard Bearer gaat thans zijn vierden jaargang in. Drie jaren lang deed hij getrouw de rondte en kwam in vele woningen, waar hij, zooals wij bestendig mochten vernemen, met blijdschap werd ontvangen.

Het is waar, dat sommigen gedurende dien tijd om verschillende redenen hun deur voor hem sloten en weigerden hem langer in hunne woning te ontvangen. Doch ook is waar, dat anderen, die eerst hem niet kenden, thans, nu ze kennis met hem gemaakt hebben, met verlangen zijn komst tegemoet zien.

Ook is de S. B. gedurende de drie jaren dat hij onder ons in en uitging, niet dezelfde gebleven wat den vorm betreft. Eerst verscheen hij eens per maand en besloeg slechts zestien bladzijden druks. De redaktie meende toen, dat ze zooveel werk aan den winkel had, dat ze er niet wel aan denken kon, om voorshands een grootere uitgave aan te bieden. Dit duurde echter niet lang. Reeds zeer spoedig werd het blad verdubbeld in grootte en verscheen het eens per maand met twee en dertig bladzijden leesstof. En schoon vooral sommigen der redaktieleden bezwaar zagen in nog meer arbeid dan zij reeds hadden, bleef men toch zoolang aandringen, dat ten slotte het blad nog weer vergroot werd, zoodat het thans tweemaal per maand verschijnt, vier en twintig bladzijden groot zijnde. Wij meenen, dat wij hierin een teeken mogen zien, dat het onzen S. B. welgaat en dat het blad gaarne wordt gelezen. Want immers, dat het zoo veranderde van vorm en steeds grooter werd, had zijn oorzaak niet in de redaktie, die gaarne wat kleiner blad wilde publiceeren, maar in onze lezers, die niet spoedig genoeg leesstof kregen.

En daarin verblijden wij ons.

Hoe echter ook het blad veranderde, het bleef gelijk naar den inhoud. In den grondslag en in het beginsel van zijn inhoud kwam er geen verandering.

Wij meenen dit met alle vrijmoedigheid te mogen zeggen.

De meesten onzer herinneren zich nog wel de aanleiding tot de uitgave van ons blad. Het was nog vóór de beruchte synode van 1924 te Kalamazoo gehouden. De welbekende twee predikanten, die het niet eens konden zijn met de voorstelling, dat Gods genade niet altijd particulier zou zijn, wilden gaarne hunne gedachten onder het volk verspreid hebben. En niet alleen, dat zij dat gaarne wilden, maar ook velen onder het volk waren van hetzelfde gevoelen. Er was echter slechts weinig gelegenheid voor die beide broeders, om zich door geschrifte ingang te verschaffen. De kerkelijke bladen waren voor hen gesloten. Een enkele brochure en een boekdeel hadden ze op eigen initiatief in het licht gegeven. Maar van geregeld te kunnen schrijven in de verzekering, dat het geschrevene ook het licht zou zien, was geen sprake. Toen spanden enkele broeders er zich voor, om de beide predikanten te steunen en hun een weg te openen, waarlangs ze hunne gedachten ook door het geschrevene woord zouden kunnen verspreiden. Spoedig was er eene vereeniging opgericht, die zich ten doel stelde om allerlei pennevruchten der beide leeraren te publiceeren en die er eindelijk toe kwam om den S. B. uit te geven.

De aanleiding tot de uitgave van ons blad lag dus in den strijd ten opzichte van de Gemeene Gratie, lag in den drang, die er bij velen door Gods genade gevonden werd, om de waarheid, dat de genade particulier is, te zien gehandhaafd en ontwikkeld.

Toen kwamen de Drie Punten.

De trouwe S. B. kondigde aanstonds aan, dat hij van plan was, om in het openbaar den strijd aan te binden tegen den inhoud dezer, door de Synode van '24 opgestelde Punten. Zij stonden lijnrecht tegenover het beginsel van den Vaandeldrager, die Gereformeerd was in hart en nieren.

Daarom, omdat hij die Drie Punten wilde bestrijden, moest de S. B. worden vervolgd.

Daarom werden de schrijvers, bij wie zich ook Ds. Ophoff had gevoegd, aangevallen en kerkrechtelijk behandeld. Daarom werden zij ten slotte uit hunne ambten ontzet, met hunne kerkeraden.

Doch de S. B. bleef getrouw. Hij liet zich liever vervolgen dan het zwijgen opleggen. Hij kon op den bodem der Drie Punten niet staan, want hij was Gefeformeerd in hart en nieren. En wie dat is, kan zijne belijdenis niet vinden in die Punten.

Vergeten wij die aanleiding tot de uitgave van onzen S. B. nimmer!

O, zeker, de eerste hitte van den strijd is voorbij. En men houdt zich in de Christelijke Gereformeerde Kerken o, zoo stil. Vroeger stoof er nog wel eens iemand verschrikt uit zijn bed en wreef hij zich even de slaperige oogen uit, als de S. B. door de straten der stad ging en riep, dat de vijand de veste aanviel. Eerst meenden enkele leiders der Christelijke Gereformeerde Kerken, dat het tot verdediging der Kerken noodzakelijk was, dat zij rondgingen, om een wanhopige poging te wagen die punten te verdedigen en het volk duidelijk te maken, dat zij toch gereformeerd waren. Doch spoedig bemerkten zij, dat deze taktiek niet deugde en geen goede vruchten afwierp. Het veroorzaakte teveel opspraak. Het bracht de afgezette leeraren te veel voor de aandacht van ons volk. En het bleek maar al te duidelijk dat die leeraren toch wel zuiver waren in de gereformeerde waarheid. Daarom werd dan ook de raad van den S. B. opgevolgd. Men zocht zijn heil in niets zeggen. Men is o, zoo stil. Daarom zeggen wij, dat de eerste hitte van den strijd voorbij is.

En als die eerste strijd gestreden is, laten wij ons zoo licht verleiden, om op de louweren te gaan rusten, en om de eigenlijke aanleiding tot ons bestaan te vergeten.

Dit nu mag niet.

De tijd is nog lang niet daar, dat wij de Drie Punten kunnen vergeten. Ook is het laatste van die punten nog niet gezegd.

Het moet nog lang voor de aandacht van ons volk blijven, dat wij op onszelf staan, omdat men niet duldde

dat die punten werden aangevallen. Positief zijn wij uit de Kerk gezet, omdat men de gereformeerde waarheid niet in al haar kracht wilde handhaven.

Vergeten wij het nimmer.

Zeggen wij dat ook in de toekomst telkens weer tot elkander.

Prenten wij het onzen kinderen in.

En laten wij den strijd blijven strijden voor de zuivere en onvervalschte en onverdunde waarheid der Gereformeerde Belijdenis.

Dat ook onze S. B. dat doe tot in lengte van jaren.

Voet bij stuk houden.

Geve de Heere ons daartoe genade.

H. H.

REDEN TOT BLIJDSCHAP

Wij schreven eens, ik meen in een onzer brieven aan mijn vriend in het Westen, dat het een heerlijke tijd is om te leven.

Of wij dat nog zouden zeggen?

De vraag wordt wel eens gedaan, vooral met het oog op de minder aangename ervaringen, die we ook in eigen kring moesten opdoen. Of wij eigenlijk niet teleurgesteld zijn uitgekomen? En of wij maar niet veel liever wenschten, dat heel de geschiedenis nimmer plaats had gehad, dat wij ons maar hadden onderworpen destijds aan den eisch der classis en rustig in de Christelijke Gereformeerde Kerk waren gebleven? . . . .

Zooiets, lezer, is nog nimmer in ons hart opgekomen. Nimmer kwam er ook maar het allergeringste heimwee in onze ziel op naar de Christelijke Gereformeerde Kerken. En ook al zouden ze alle deuren dier Kerk weer wijd voor ons open zetten, wij zouden er niet aan denken terug te keeren. Tenzij, natuurlijk, men zou willen belijden, dat men van het spoor der gereformeerde waarheid is afgegleden in 1924 en tevens hartgrondige belijdenis zou willen doen voor al de ongerechtigheid, die men heeft bedreven, toen men ons uitwierp. En dit laatste komt natuurlijk al evenmin bij die kerken op als het in ons hart zou opkomen om terug te verlangen naar de gemeenschap dier kerken.

Neen, wij hebben voor die kerken geen hoop.

Zij zijn het spoor bijster. Het is een hopelooze zaak om in haar midden den strijd aan te binden voor de Gereformeerde beginselen. Dat hebben wij ervaren, toen wij zelf nog in haar gemeenschap verkeerden. Dat weten de leiders dier kerken ook zelf wel.

En, ja, lezer, wij vinden het nog steeds een heerlijke tijd om in te leven.

O, zeker, wij hebben ook onze moeiten gehad. Narigheden hebben wij ervaren, waarin zeker wel niemand veel heerlijks kan zien. Ook stel ik mij niet voor, dat wij die narigheden nu voor goed achter den rug hebben. Och, wat was er niet een jalouzie, een worstelen om den voorrang voor eigen ik en eigen naam onder de broederen, waarvan men verwachtte, dat het hun om de zaak des Heeren ging!

Laat ons er van zwijgen, broeders, en trachten te vergeten hetgeen achter is, om ons te strekken naar hetgeen vóór is. Ook in ons blad moeten die dingen niet altijd weer worden opgewarmd.

Maar al ging het ook door een weg van worsteling, van verdriet dikwijls en van teleurstelling in menig opzicht, wij vinden het toch een heerlijke tijd.

Er is leven onder ons. Er is warme belangstelling voor de waarheid van Gods getuigenis. Er is een meeleven onder de broederen, een medestrijden zooals wij het reeds lang niet meer zagen in de Christelijke Gereformeerde Kerken. Er is nog altijd een spreken over de beginselen, die ons dierbaar zijn, niet maar als een stukje doode dogmatiek, maar als een stuk van ons eigen leven.

Er is reden tot blijdschap als wij op onze gemeenten zien. Zij bloeien en hebben levensvatbaarheid. Door al de troebelen zijn zij toch niet geknakt in heur nog zoo jeugdig leven, maar getrouw gebleven. Toen een paar onzer studenten candidaat gesteld werden, waren er zes der gemeenten die beriepen. Een verblijdend teeken.

Er is reden tot blijdschap als we aan die candidaten denken. Ieder, die bij hun examen voor de classis tegenwoordig was, zal moeten zeggen, dat daar kracht in zat. Dat examen mocht gehoord worden. Het stak zeker gunstig af bij vele examens, die in de Christelijke Gereformeerde Kerken worden afgelegd door jonge mannen, die tien en elf jaren hebben gestudeerd. Wij zijn blij met die candidaten. Wij gevoelen ons gesterkt door de gedachte, dat wij nu toch een paar mannen aan onze zijde krijgen, die met Ds. Ophoff en schrijver dezes vooraan kunnen staan in den strijd, en die de verwachting doet leven, dat zij door Gods genade straks hunne plaatsen met eere mogen innemen. Zeker, dat wij die vruchten mogen zien, vinden wij heerlijk. Wij vinden daarin een blijk van de goede hand onzes Gods over ons. Een reden tot blijdschap.

Er is reden tot blijdschap, als wij denken aan het veld dat steeds grooter wordt en dat zich altijd uitbreidt. Wij hebben thans veel grooter en rijker veld van arbeid dan wij ooit hadden in de Christelijke Gereformeerde Kerken. 't Is waar, dat maakt het druk. Maar 't is veel aangenamer te verslijten dan te verroesten. En 't is veel heerlijker te mogen zeggen, dat de arbeiders te weinig, de krachten te gering zijn, dan dat wij wel arbeiders hadden en geen veld. En een veld is er wel. Niet lang geleden is er een nieuw veld geopend in de omstreken van Pella. Wij zijn daar, op verzoek van enkele broeders en zusters aldaar, heen geweest. Eén avond spraken we over de Drie Punten. Eén avond preekten we. En ofschoon het echt "corn-weather" was, toch was er een groote opkomst. Wij hadden dat niet verwacht. En we hebben ons er over verblijd. De broeders, die die vergaderingen hadden belegd, zijn mannen van beginsel. En onder den zegen des Heeren komt er ook in Pella een gemeente tot stand. Reeds schreef men mij, dat ze de kerk en de pastorie (de kerk waarvan toen onze ver-

gaderplaats was) al hadden gekocht. Het is dien broeders en zusters dus ernst. Dit alles stemt tot blijdschap.

Maar waarom zouden wij het geen heerlijken tijd vinden, als wij verwaardigd worden te strijden voor de waarheid Gods? En dat het zoo staat met ons, daarvan zijn wij heilig overtuigd.

Anders dan wij thans de waarheid verstaan en verkondigen is zij in beginsel nooit geweest.

God de Heere alles. De mensch niets. Dat is ons beginsel. Daarin ligt kracht en leven.

Als dat beginsel ons ernst is kunnen wij verblijd zijn ook temidden van strijd en moeite.

Dat beginsel zij dan ook onze geestelijke lijfspreuk! En dan voorwaarts!

H. H.

ABRAHAM'S CALLING

When God calls Abram, first out of Ur of the Chaldees and later out of Haran and isolates him from his kin and from his father's house to make him a stranger in a strange land, the history of the Covenant of God in the world, enters upon a new dispensation. It is not a new work that is begun with the appearance of Abram on the stage of the history of God's covenant; it is not a new covenant that is established with him. For God's covenant is always one and the same. With Abraham the covenant of grace is not established for the first time, as is often the impression. That same covenant God had established before Abraham with Shem and Noah, with Lamech and Enoch and Seth, with Adam in Paradise, immediately after the fall. And even the so-called "Covenant of Works" (a very ugly name to express a beautiful relation!), though it cannot be placed on the same line with God's covenant as realized in Christ, does not differ with the latter in idea. God's covenant is always the relation of friendship and intimate fellowship between Himself and His people, and as such it is always the same essentially. But God's covenant passes through a history. It has a history in the course of which it advances and develops and ever approximates its ultimate realization as God determined it in His eternal counsel. God purposes to bring His own covenant to the highest conceivable glory. To that end of glory all the history of His covenant must lead. Hence, there is development. And because of this fact we can speak of various dispensations of the Covenant of Grace, various periods in which God deals with His people in different ways and brings His covenant to new manifestations and approximate realizations in the midst of the world.

Thus it is with the period that is inaugurated with the calling of Abraham, and that reaches through the existence of Israel as a separate people in the midst of the world, to the new dispensation in Christ and His Spirit. A new period begins with this calling of the father of believers. God begins to deal with His people in a new way. And the newness of this way is indicated by the fact, that He calls Abram from his country and kin and brings him to the land of Canaan, isolating him and making him a stranger in the earth. And it is of importance to understand this isolation of Abram in its true significance, not only for Abram personally, but as well for the future development of God's covenant in the world. Why was Abram separated? What was the purpose? What is the relation between the separation of Abram and the spiritual isolation of God's people in the world? What was the real nature of this separation? These questions must be answered in the light of the Word of God. Our entire conception of the Church of the new dispensation and, in fact, of the significance of God's covenant in the world as well as of the eternal future stands connected with the proper answer to these questions. On the one hand we feel immediately that it is extremely superficial and deprives this calling of Abram of all its significance to answer: God called Abram to preserve the true religion. The conception, if such it may be called, then is, that the surroundings of Abram in Ur of the Chaldees became too dangerous, seeing that there was a general falling away into idolatry. If Abram had remained in Ur, humanly speaking, he would have succumbed to the strong temptations of his environment, or, at least, with him the true religion would have perished. Such a conception is neither in harmony with the truth, for God does not have to separate His people in the local sense from the world to keep them and preserve the fear of His name; neither is it in harmony with the historic facts, for in Ur, where even Shem was still living and where later Isaac and Jacob must seek their wives, there were still thousands of God's people, though it is true, that in the generations of Terah people turned to idolatry. We maintain, therefore, first, that the answer belittles the significance of Abram's calling and, secondly, that it is not true. God did not call Abram to preserve the true religion by separating and isolating him from the world. On the other hand, there is the answer of Premillennialism, maintaining that God in the calling of Abraham separated a people unto Himself that will remain separate forever, not only from the world, but also from the Church of all ages. According to that view, Israel remains a separate people, and God still has a special purpose with that people according to the flesh. It constitutes the real kingdom-people and Christ is its King. True, when Christ appeared they did not recognize their King and rejected Him. And because of this the Jews are temporarily rejected and are now in captivity. And while they are in captivity the Lord gathers unto Himself another people in the interim of the new dispensation. That new people is not the Kingdom-people, but it is the Body of Christ, the Church, the Bride of the Lamb. But when that Church is gathered in, and the Body of Christ shall be full, the Lord will return to His old covenant-people and restore them and to them the kingdom. According to this conception the new dispensation, from the pouring out of the Spirit to

the return of Christ, is really an interval. The main line of God's covenant runs from Abraham to Christ and then disappears for a while to reappear in the future, when Christ shall deal once more with the Jews. That line does not concern the Church. On the basis of this conception we lose the entire Reformed line of the truth. For, in that case, there is no organic development. There is no essential relation between Israel and the Church. The line does not run through. We are not the children of Abraham and the Covenant is not established with us and our children. Then we lose every basis for infant-baptism. Surely, that is not the line of Scripture. Chiliasm has no eye for the organic unity of God's work, for the essential oneness of God's covenant and people. It separates the Church of the new dispensation from that of the old, the New Testament from the Old Testament. It divides Christ between the Jews and the Gentiles. It offers a most unreal and miserable conception of the history of God's work throughout the ages. It is mechanical instead of organic.

But, strange though it may sound, this latter statement is also applicable to the conception of Abram's calling offered by Dr. A. Kuyper, particularly in his work "De Gemeene Gratie." It also is mechanical and loses sight of the organic unity of the work of God. For like Chiliasm Dr. Kuyper also speaks of an interlude, an interact, an interval between the acts. Only, while Premillennialism points to the new dispensation, the "dispersation of the Church," as the interval, Dr. Kuyper finds such an interval in the separation of Abram and later in the isolation of Israel. And, in fact, in harmony with this view, he looks upon the entire work of grace in the world as a great interval between creation and the ultimate perfection of all things. And it is more particularly to this conception of Dr. Kuyper, with which we cannot agree and which we consider almost as poor as that of Chiliasm, that we must call attention in this connection.

It is not an easy matter to determine just what Kuyper taught and exactly how he conceived of things from his work "De Gemeene Gratie". This work, which has been well-nigh idolized of late as one of the most important contributions to Reformed Theology, is characterized in the first place by being very elaborate in its reasoning. The reasoning might easily have been abbreviated to such an extent, that the material which now fills three large volumes would be confined to one volume, considerably smaller than any of the three now existing. The result is, that it is not always clear what is really the main conception of the entire work. In the second place it is also true, that the work is often confused and frequently contradicts itself. For examples of this we may refer to our "Van Zonde en Genade." The cause of this is probably, that the attempt, the impossible attempt, is made to reconcile Common Grace with the Reformed conception that "Grace is Particular." In the desperate struggle, which is clearly noticeable throughout the entire work to establish this harmony, the author frequently writes on one page what he overthrows again on a later page. Also this fact is a cause that it is not easy to discern the main line of his reasoning and determine the main conception set forth and maintained in the book. And we may well doubt, whether there are many of the leaders in the Christian Reformed Church, if any, that have really understood Kuyper, even though they make of "Common Grace" their chief foundation, as they say. Surely, the Synod of 1924 gave very little evidence of a clear understanding of the matter on the part of the leaders of the Church, and a good deal of evidence, pointing in the direction of their ignorance and confusion with regard to the matter. And this is especially and first of all true of the committee that synod appointed to give light on the subject.

Yet, there is a main conception in the work. There is a fundamental view that lies at the basis of all that is set forth in De Gemeene Gratie. And this fundamental conception is most concisely and most briefly expressed in the following quotation: "It was the *Heraut* that was first to call the attention of Reformed Christendom on more than one occasion to what Paul calls *"going on unto perfection,"* by expressing that the sum and substance of this important doctrine is nothing less than the teaching, *that particular revelation and, therefore, also particular grace, has the significance only of an interval* (of something that is put in between, of a scene between the acts, H. H.), *and that not particular revelation, but the ordinance of creation is the lasting and permanent thing."* De Gemeene Gratie, I, 329. Now let us get the contents of the statement, in which the author himself underscored, clearly before our mind. Not what God revealed in His Word (particular revelation), not what He does in the work of grace in Christ, but the work of creation and its ordinances are of chief importance, the ordinance of creation is permanent. The rest is an interval, a thing of passing importance, a means to an end. This gives us the key to Kuyper's conception. It is as follows. In the beginning God established creation as the work of His hands. In that work of creation He revealed and glorified His Name. That original work of God is the chief thing. The maintenance of that work and its original ordinances is His main purpose. But the devil enters upon the scene and attempts to deprive God of the glory of His Name. Sin enters thru his temptation. The curse of God descends. The original ordinance of creation is disturbed. Its beauty is marred. If the devil reaches his purpose he will subject all creation to himself. His deliberate attempt was to spoil God's work. But it is God's purpose to frustrate this attempt of the devil and to keep His work. He purposes to restore it. And this restoration will, when completed, be a return to the original state of things essentially, to the ordinances of creation as originally established. The author most likely does not mean that the future state of things will be like the original creation in every detail. But it will be essentially the same. Perhaps we may state it in this fashion, that God maintains and carries out His original purpose with

creation in such a way, that He reaches the very same end which He would have reached had the devil never entered into the world and had sin never come. Now, all that lies between that original state of creation and its final perfection is an interval, an act between the acts, an interlude. There is in the first place the power of common grace, which keeps all things in existence and prevents universal destruction. If it had not come all things would have become hell or something similar, and God's purpose would have been frustrated. But by the power of common grace all things are not only preserved, but also continue to develop according to the original ordinance of creation. Common grace is really the main thing. And on the basis of this common grace appears special grace, which serves the purpose of delivering and restoring all things. Thus it is clear, that God reaches His purpose and that He maintains the original ordinance of creation, while all the rest is interval. And when all is over and God shall have completed His work, the outcome will be His developed creation, according to the original ordinance, now developed and perfected in spite of the attempt of Satan to frustrate God's purpose.

Such is Kuyper's fundamental conception.

And in harmony with this conception is his interpretation of Abram's calling and the isolation of Israel from the nations of the world. According to his presentation of the matter, the first eleven chapters of Genesis deal almost exclusively with common grace, with the manifestation of that power of God, whereby the world is preserved and develops according to the original ordinance of creation. But with the twelfth chapter Scripture begins to strike an altogether new note. It speaks of Abram's separation and busies itself with the particular line of His people. It seems that all of a sudden He abandons the world and is interested only in the covenant of grace. And this particular line is maintained through the history of Israel in the old dispensation and continued till the coming of Christ. The line of common grace is lost out of sight for two thousand years. But this is only for a while. For in the new dispensation the large and broad universal line again appears, and once more it becomes apparent, that it was not God's purpose to save a few souls, or even a single nation, but that it is His intention to maintain the original ordinance of creation, also in this respect, that all the families of the earth are saved. The isolation and separation of Abram from his kin and country and the specific dealings of the Lord with Israel constitute an interlude, an interval between the universalism of the covenant with Noah and the universalism of the new dispensation.

To show that we are not misrepresenting the author we will quote again from De Gemeene Gratie, I, 349, 350:

"Two fundamental views stand in opposition to each other in this respect.

"The one is that Satan, by entrapping man in the snare of sin, did frustrate the glorious work of God in creation. As a result of the fall the human nature is now entirely corrupt, human life has become one great horror, the world was changed into a spectacle of sin and misery. Neither this human nature, nor human life is subject to any improvement any more, and the eternal wonder of God's Grace is, that a few souls are saved. For these salvation has been set apart and prepared in a separate circle. All the rest of mankind God abandons. Whatever else may develop upon and in the world is from the Evil One, and only in that separate circle the Lord works. Within that circle salvation has been established and all the conditions that must be complied with for the salvation of souls have been fulfilled. Such souls that are saved must be ingrafted into that narrow circle. Thus it will continue till the end. And then judgment comes. A judgment in which our human nature, our race, our entire human life with all the world disappears; and then the eternal Kingdom will consist in this, that those individual souls that are saved shall shine as glorious spiritual beings around the throne of God.

"This false fundamental view, however, finds itself opposed by an entirely different fundamental view based on Scripture. And this true, Scriptural conception teaches us that Satan did *not* frustrate the work of God but only *bedimmed* the glory of it for a time; that God, far rather than abandon our human nature, our human race and our human life to Satan continued to deny Satan the right of possession over His rich creation and will finally wrest it from him again. And that God for that purpose accomplished two things. First that He restrained the full development of sin in our nature, in our race and in human life; and secondly, that He prepared, worked out and finished His particular grace in a separate circle. That He, when this isolation had served its purpose, entered into the world with His salvation, meant for the world, for our race, for every one that would believe, and subjected the main current of the life of the world to the dominion of this salvation, in order to claim out of all nations His elect and for the service of these elect and to His own glory to claim all human life for Christ. That hence there is called into action a crisis, proceeding from the leaven of the gospel and influencing all that is devilish in the world. That this crisis will terminate in the last judgment. And that then our nature, our human race, our human life, according to soul and body together with the renewed earth, shall appear as saved, in order that, after the unbelievers have been damned, the original work of God may eternally bloom in glory before His Throne."

And with regard to the application of this latter view to the calling of Abram Dr. Kuyper writes as follows:

"With the twelfth chapter of Genesis there discloses itself a new vista in the narrative of Scripture. Abraham now appears, and with this father of believers the narrative leaves suddenly the track of "common grace" in order to turn to that of "particular grace." The first eleven chapters treated of the world and the human race in general, but in chapter twelve the riverbed is suddenly narrowed down and in the narrative the stage of history

is suddenly confined to Palestine and that of our human race to Israel." And in a later chapter the author continues to show, that all this is only an interval, an interact between the acts. (See: De Gemeene Gratie I, 312, 313, 334 ff). And he even offers the following illustration for his conception of the matter:

"Between the root and the crown of the olive tree the enclosed trunk is as it were interposed. That trunk is isolated by heavy bark and has no communion either with the soil or with the air. But you must not judge the olive tree by its isolated trunk, enclosed within its bark, but rather by its root and crown; for it has its life from the root and in its crown you find its fruit. Now both, root and crown, are not isolated but have communion, the root with the soil, the crown through its countless leaves with the air and the sun. Thus it is also with the plant of salvation. In Abraham lies the root, in Christ's Church the crown and between the two lies the heavily enclosed and isolated dispensation of Israel as a nation." I, 340, 341.

Now with all this we do not agree, for it is not the conception of Holy Scripture, neither is such a conception to the glory of God. In the first place we do not agree that the original ordinance of creation is the main thing and that the Lord by His work of grace in Christ accomplishes nothing more than this, that He maintains and carries out this original ordinance of creation in spite of satan and sin. How, if such would be the true conception, would we account for all the suffering and death, and for the final damnation of millions, if nothing more is attained than the original purpose and ordinance of creation? If, what now shall appear in the end as the renewed creation might also have been attained without sin and without all this suffering and death, Satan can claim after all a signal victory! Such a conception is dualistic. In the second place, we do not agree that the work of grace in Christ is only an interval, serving only to restore the original glory of the world. It is the chief thing and the world is only the stage for its realization. In the third place, we do not agree, that in the first eleven chapters of Genesis Scripture deals with man and the world in general and that the particular line begins with Abraham. Also those first chapters deal with the realization of God's covenant of grace. And so, finally, we cannot agree that the calling and separation of Abraham and Israel constitute only an interval, a scene between the acts. They are a further development and manifestation of the covenant of God, Whose counsel shall stand and Who shall do all His good pleasure.

How do we, then, conceive of things? We must leave the answer to this question for a later article.

H. H.

Yes keep me, keep me, for myself
I cannot, cannot keep;
Keep me by day, keep me by night
O Thou who dost not sleep.

DE GELOOVIGEN EN HUN ZAAD

De slotsom, waartoe we kwamen, in het bespreken van de vraag, of dan alles, wat Israel heet ook waarlijk Israel in den geestelijken zin des woords geacht kan worden, was, dat we de organische voorstelling van Gods verbondsvolk, zooals het zich in deze wereld openbaart, moeten handhaven. Gods volk in deze wereld, zooals het werkelijk bestaat en zich ontwikkelt in de lijn der opeenvolgende geslachten, mag niet beschouwd en behandeld worden als een gemengde hoop. Ook mag de voorstelling geen post vatten, dat we mogen veronderstellen, dat alles in de gemeente uitverkoren en wedergeboren is. Het eenigste, dat overblijft, is, dat we de organische gedachte, die ook altijd weer door de Heilige Schrift aan de hand wordt gedaan, vasthouden. Gods volk in deze wereld wordt in de natuur afgebeeld door een plant, waarvan sommige takken vrucht dragen, andere niet. Ge kent zulke planten. Denk b.v. maar aan de onder ons zoo welbekende tomato-plant. Ge hebt daar één organisme, opbloeiend uit eenzelfden wortel. Geheel dat organisme noemt ge met den naam van de vruchtdragende plant. Als zoodanig wordt het bemest, ontvangt het den regen en de zonneschijn. Maar als nu straks dat organisme dier plant zich heeft ontwikkeld, dan ontwaart ge, dat daar toch tweeërlei takken uitschieten aan die eene plant. Daar zijn vruchtdragende takken, maar daar tusschenin, uitschietende aan denzelfden stam, vindt ge ook zuigers en peilers, die wel hun levenssappen mede uit de plant trekken, en toch nimmer vruchten dragen. Zulke peilers en zuigers worden dan ook uitgesneden, opdat de goede takken meer vrucht mogen dragen. Zoo vindt ge het bij vele planten. Zoo hebt ge het bij komkommer en wijnstok. En daarin hebt ge het Schriftuurlijke beeld van het volk des Heeren, zooals het in deze wereld bestaat. God vormt Zijn verbondsvolk in de lijn der geloovigen en hun zaad. Als zoodanig vertoont het het beeld van zulk een organisch geheel. Wie dan ook zou weigeren om dat volk met den naam van Gods volk te noemen, als Gods volk toe te spreken, als Gods volk den rijkdom van Gods beloften in Christus toe te zeggen, als Gods volk te wijzen op hunne roeping als zijnde van de partij des levenden Gods in het midden der wereld, maar liever zou willen behandelen als een gemengde hoop, zonder eenig geestelijk karakter of stempel, vergist zich wel deerlijk. Wie aan den anderen kant echter nu zou meenen te mogen veronderstellen, dat er gansch geen onwedergeborenen en verworpenen onder dat volk bestaan, en daarom zou weigeren dat volk het wee toe te roepen, zoo het niet wandelt in de paden van Gods verbond, vergist zich evenzeer. Neen, geheel dat volk hebt ge als het Israel Gods toe te spreken, te behandelen, te vertroosten en te vermanen. En toch moogt ge daarbij nimmer vergeten, dat niet alles Israel is, wat Israel genaamd wordt. Er zijn takken, die nimmer vrucht dragen, die stinkende vruchten voortbrengen en die straks worden afgesneden.

Deze voorstelling van Gods verbondsvolk, zooals het

zich in de lijn der geslachten ontwikkelt in de wereld, als de geloovigen met hun zaad, wordt overal in de Heilige Schrift gesteund. Ge hebt haar reeds in het woord, dat de Heere spreekt tot Abraham: Ik zal Mijn verbond oprichten tusschen Mij en tusschen u en tusschen uw zaad na u in hunne geslachten, tot een eeuwig verbond, om u te zijn tot een God en uw zaad na u. Het is immers duidelijk uit de geschiedenis en vooral uit Rom. 9, dat niet alle zaad Abrahams, doch alleen het geestelijk zaad metterdaad kinderen dezer belofte zijn. Toch maakt de Schrift in dit woord tot Abraham geen onderscheid, maar wordt alle zaad van den vader der geloovigen hier genoemd naar den geestelijken kern. Zoo vindt ge het ook in den tachtigsten psalm. Daar toch klaagt de dichter: Gij hebt eenen wijnstok uit Egypte overgebracht, hebt den heidenen verdreven en hebt denzelven geplant; Gij hebt de plaats voor hem bereid, en zijne wortelen doen inwortelen, zoodat hij het land vervuld heeft. De bergen zijn met zijne schaduw bedekt geweest, en zijne ranken waren als cederboomen Gods. Hij schoot zijne ranken uit tot aan de zee, en zijne scheuten tot aan de rivier. Waarom hebt Gij zijne muren doorgebroken, zoodat allen die den weg voorbijgaan hem plukken? Het zwijn uit het woud heeft hem uitgewroet en het wild des velds heeft hem afgeweid. O, God der heirscharen; keer toch weder; aanschouw uit den hemel, en zie, en bezoek dezen wijnstok, en den stam, dien Uwe rechterhand geplant heeft, en dat om den zoon, dien Gij U gesterkt hebt! Hij is met vuur verbrand; hij is afgehouwen; zij komen om van het schelden Uws aangezichts (vss. 9-17). Ook hier wordt het volk als één organisme gedacht. Het is het voorwerp der oneindige liefde Gods. God de Heere heeft het verlost en uit Egypte overgeplant in het land der belofte. Hij heeft het gezegend en groot doen worden. En toch is dat volk ook het voorwerp van Gods toorn en klaagt het over de verwoesting, die God zelf in hun midden heeft aangericht. De wijnstok van dat volk is geplukt door een ieder, die lust had, is afgeweid, is door het zwijn uitgewroet, is met vuur verbrand en afgehouwen. En toch is het duidelijk, dat de wijnstok nog steeds is, en dat straks de goedertierenheid des hemelschen Landmans weer over hem zal worden uitgebreid. Dit alles is slechts te verstaan, als we de organische gedachte, die ook reeds in het beeld zelf van den wijnstok ligt, vasthouden. Het is één wijnstok. En die wijnstok is naar zijn eigenlijken kern het voorwerp van de genade en gunste Gods. Maar diezelfde wijnstok is, uit het oogpunt van de takken, die geen vruchten of stinkende vruchten voortbrengen, voorwerp van Gods groote verbolgenheid en toorn. De wijnstock wordt dan ook behouden, doch ranken worden uitgesneden.

Hetzelfde verschijnsel vinden we in Jes. 5:1-7: "Nu zal ik mijnen Beminde een lied mijns Liefsten zingen van Zijnen wijngaard: Mijn Beminde heeft een wijngaard op een vetten heuvel. En Hij heeft dien omtuind, en van steenen gezuiverd, en heeft hem beplant met edele wijnstokken; en Hij heeft in deszelfs midden een toren gebouwd en ook een wijnbak daarin uitgehouwen; en Hij heeft verwacht, dat hij goede druiven zou voortbrengen, maar hij heeft stinkende druiven voortgebracht. Nu dan, gij inwoners van Jeruzalem en gij, mannen van Juda! oordeelt toch tusschen Mij en tusschen Mijnen wijngaard. Wat is er meer te doen aan Mijnen wijngaard, hetwelk Ik aan hem niet gedaan heb? Waarom heb ik verwacht dat hij goede druiven voortbrengen zou en hij heeft stinkende druiven voortgebracht? Nu dan, Ik zal ulieden nu bekend maken, wat Ik Mijnen wijngaard doen zal: Ik zal zijn tuin wegnemen, opdat hij zij tot afweiding; zijnen muur zal ik verscheuren, opdat hij zij tot vertreding. En Ik zal hem tot woestheid maken; hij zal niet besnoeid noch omgehakt worden; maar distelen en doornen zullen daarin opgaan; en Ik zal den wolken gebieden, dat zij geen regen daarop regenen. Want de wijngaard van den Heere der heirscharen is het huis van Israel, en de mannen van Juda zijn eene plante Zijner verlustingen; en Hij heeft gewacht naar recht, maar, ziet, er is schurftheid; naar gerechtigheid, maar ziet, er is geschreeuw." Houdt hier niet vast aan de organische voorstelling, die ge altijd weer in de Schrift vindt, en ge hebt in dit ééne woord een vasten grondslag voor al de dwalingen van het Remonstrantisme. Ge hebt hier dan allereerst een duidelijk bewijs voor de bewering, dat de genade wederstandelijk is en dat het ten slotte alles hangt aan den vrijen wil dergenen, wien de genade wordt aangeboden. God zegt hier, dat Hij alles gedaan heeft aan Zijnen wijngaard, wat mogelijk was. Er is niets meer aan te doen. Maar Zijne genade is eenvoudig verworpen door den vrijen wil der menschen. Ge hebt hier dan de voorstelling, dat God teleurgesteld is in Zijn eigen werk. Hij verwachtte goede vruchten. Stinkende vruchten werden voortgebracht. Ge hebt hier de voorstelling, dat Gods volk afvalt, en dat Hij Zelf veranderlijk is. Want hetzelfde volk, dat Hij eens beminde zal Hij verwerpen en verwoesten. In één woord, ge hebt hier dan alle de vreeselijke dwalingen van het Remonstrantisme bijeen. En zegt nu niet, dat we hier de ééne lijn hebben en dat de andere die van de eeuwige verkiezing en der onwederstandelijke genade is. Want die twee lijnen sluiten elkander eenvoudig uit. Deze beide te willen handhaven is onmogelijk. Het is de goocheltoer, die de Christelijke Gereformeerde Kerken trachten te maken. Maar houdt vast aan de organische gedachte en alle moeilijkheid valt weg. Ge hebt hier dan het ééne volk, dat toch tweeërlei is, den eenen wijngaard, die toch tweeerlei vrucht voortbrengt. Uit het oogpunt van zijn goeden kern is die wijngaard het voorwerp van Gods gunst. Om dien goeden kern arbeidt de Heere aan dien wijngaard. Hij doet er alles aan, wat aan een wijngaard behoort gedaan te worden. Zoo deed de Heere met Israel. Daarom verwachtte de Heere dan ook goede vruchten. Ook werd Hij door dien goeden kern niet in deze verwachting teleurgesteld. Maar tegelijkertijd groeiden er in dien wijngaard ook een menigte van kwade ranken, die zoo welig uitschoten, dat het soms scheen alsof er niets goeds meer in den ganschen wijngaard was. Zoo

was het ten tijde van Jesaja. Uit dat oogpunt nu, niet uit het oogpunt van dien goeden en verkoren kern, maar uit het oogpunt van dat verworpen element, wordt thans de wijngaard aangesproken. Ook dat verkeerde element onder Israel was met den goeden kern bearbeid. Ze hadden in den uitwendigen zin des woords samen dezelfde bearbeiding ontvangen. Ze hadden hetzelfde teeken des verbonds; ze waren op dezelfde wijze verlost uit Egypte; ze hadden dezelfde wetgeving, dezelfde vaders, dezelfde verbonden. Ze hadden denzelfden tempel, dezelfde altaren en offeranden. Ze woonden in hetzelfde land engenoten dezelfde weldaden des lands. Dezelfde profeten werden tot hen gezonden en hetzelfde woord werd tot hen gericht. En al die dingen deden hetzelfde verwachten: het voortbrengen van goede vruchten der gerechtigheid. Doch dat verworpen element onder Israel droeg stinkende vruchten van ongerechtigheid. Daarom zal de Heere straks Zijn wijngaard, uit dit oogpunt beschouwd, verwoesten en vervloeken. Maar als dit alles nu geschied is, heeft God dan Zijn volk verstooten? Immers, ge weet beter. God verstoot Zijn volk nimmer. De wijngaard mag worden besnoeid en soms schijnbaar geheel verwoest; het overblijfsel naar de verkiezing der genade wordt altijd behouden. En de Heere ontvangt de verwachte vrucht van Zijn eigen werk.

Niet anders vindt ge de voorstelling der Heilige Schrift in het Nieuwe Testament. Ge vindt deze voorstelling in Joh. 15:1, 2: "Ik ben de ware Wijnstok en Mijn Vader is de Landman. Alle rank, die in Mij geen vrucht draagt, die neemt Hij weg; en al, wie vrucht draagt, die reinigt Hij, opdat zij meer vrucht drage." Zeker, er is wel een breedere beschouwing van dat woord mogelijk. Toch kan er geen twijfel bestaan, dat de Heiland hier het oog heeft op Zijn volk, zooals dat in de wereld bestaat en zich openbaart in het uitwendige. En hoe zult ge toch ontkomen aan het Remonstrantisme, als ge bij het lezen dezer woorden niet de organische gedachte vasthoudt, als ge niet het eigen beeld van den wijnstok en de ranken, zooals het zich werkelijk aan u vertoont in de natuur, blijft toepassen op Gods verbondsvolk? Zijn er dan levende en goede ranken in Christus, die straks toch weer worden afgehouwen? Zijn er dan, die Christus eens werden ingelijfd door een oprecht geloof en die toch weer worden verworpen, omdat ze in Christus geen vrucht droegen? Gij komt geen stap verder van het Remonstrantsche pad, door vast te houden aan de idee, dat het verbond naar zijn wezen niets anders is dan een belofte en dat het nu afhangt van degenen, die historisch in het verbond worden geboren en getogen, om zich die belofte toe te eigenen. Immers is, in de eerste plaats, heel die voorstelling zelf Remonstrantsch. Maar, in de tweede plaats, verklaart gij dan toch zoo ook niet, dat er ranken zijn in den Wijnstok Christus, die afgehouwen en in het vuur geworpen worden. Nu hebt ge dat in den natuurlijken wijnstok juist wel. Ge hebt daar takken, die wel in den wijnstok zijn, die ook levenssappen uit den wijnstok trekken, en die toch geen vruchten dragen. Welnu, zoo hebt gij het metterdaad ook met Gods volk in de wereld. Het is één organisme. Doch in dat ééne organisme hebt ge altijd weer de goede kern en de verworpen kern. In welken zin ook die verbondskinderen, die nimmer vruchten dragen, toch in het organisme van Christus' lichaam hier op aarde zijn en dus ranken mogen worden genoemd in den wijnstok; en welke invloed er van dat organisme op die niet-vruchtdragende leden uitgaat, blijve een vraag voor latere bespreking. Thans zij het genoeg er aan te herinneren, dat de Schrift wel degelijk van zulk een invloed gewaagt, en dat de kinderen des Koninkrijks, die buiten geworpen worden, niet op ééne lijn zijn te stellen met het heidendom. Maar feit is, dat ge alleen zoo het beeld des Heilands van den wijnstok en zijn tweeërlei takken kunt verstaan. Er zijn in het ééne organisme takken, die vruchten en takken die geene vruchten dragen. Zoo zijn er in het ééne volk van God ook Israelieten naar het vleesch en Israelieten naar den Geest en der belofte.

Dezelfde voorstelling biedt de Schrift in Rom. 11:17-21: "En zoo eenige der takken afgebroken zijn, en gij, een wilde olijfboom zijnde, in derzelver plaats zijt ingeent, en des wortels en der vettigheid des olijfbooms mede deelachtig zijt geworden, zoo roemt niet tegen de takken; en indien gij daartegen roemt, gij draagt den wortel niet, maar de wortel u. Gij zult dan zeggen: De takken zijn afgebroken, opdat ik ingeënt zou worden. Het is wel; zij zijn door ongeloof afgebroken en gij staat door het geloof. Zijt niet hooggevoelende, maar vrees. Want is het, dat God de natuurlijke takken niet gespaard heeft, ziet toe, dat Hij ook mogelijk u niet spare." Ook hier hebt ge dezelfde voorstelling. De olijfboom is het volk van Gods verbond, de Kerk des Heeren. Uit natuurlijk oogpunt was die olijfboom het Israel der oude bedeeling als natie. Israel was de historische openbaring van dat verbondsvolk onder de tijden van het Oude Testament. Uit dat oogpunt noemt de apostel hier de Israelieten zelfs natuurlijke takken van dien olijfboom. Doch in dien olijfboom was niet alles echt en vruchtdragend. Er waren ook in dien boom takken, die nimmer vrucht droegen. Daarom heeft God natuurlijke takken, die geen geestelijke vruchtdragende takken waren, afgehouwen. De boom is wel gebleven. De wortel werd nimmer uitgeroeid. Want God zorgt voor Zijne Kerk. En uit alle volken worden nu in dien boom weer ingeent op de plaatsen, waar andere en natuurlijke takken zijn afgehouwen. Maar ook zoo blijven er altijd takken aan dien boom, die toch weer afgehouwen worden. Vandaar de zoo gepaste vermaning, om niet te roemen, wel verstaande, dat waar God natuurlijke takken niet heeft gespaard, Hij ook ons wel eens niet sparen kon.

Dat dit zoo is, vindt zijn oorzaak daarin, dat het Gode beliefd heeft Zijn verbond op aarde te laten loopen in de lijn der vleeschelijke geslachten, terwijl er toch onder die kinderen der geloovigen zijn, die niet uitverkoren werden. Zeker, er zijn ook andere oorzaken, maar hierin ligt toch de hoofdoorzaak. Zorgde God er voor, dat alleen uitverkorenen ook lid der Kerk op aarde werden, er zou dit beeld van Gods volk in de wereld niet kunnen

gegeven worden. Maar nu neemt God, naar Zijn eigen bestel, in Zijn verbond naar den uitwendigen vorm, alle vleeschelijke kinderen op, terwijl er toch slechts een overblijfsel behouden wordt. Vandaar die tweeheid in die eenheid. Uit dit oogpunt is dan ook het Koninkrijk der hemelen op aarde gelijk aan een net, dat in de zee geworpen wordt en dat allerlei visschen in zich vergadert, naar de gelijkenis van den Heiland. Dat net kan geen beeld zijn van de prediking des Woords. Die prediking vergadert juist alles niet, wat met haar in aanraking komt, doch maakt veeleer scheiding, en maakt meer scheiding naarmate ze zuiverder wordt verkondigd. Doch dit is wel het geval met de historische ontwikkeling van Gods verbond in de lijn der opeenvolgende geslachten. Zulk een net werd niet alleen in de zee geworpen, maar werd door de zee getrokken, maakte een pad door de zee. Natuurlijk werd dan ook alles, wat voor het net kwam vergaderd in het net. Zoo is het ook met Gods verbond. Alles, wat in de lijn der geslachten der geloovigen ligt wordt in het net van Gods verbond vergaderd. En zooals er booze en goede visschen in het net komen, zooals het juist door die wijze van visschen onvermijdelijk is, dat goede en kwade visschen worden verzameld, zoo is het ook onvermijdelijk, dat als de Heere Zijn verbond laat loopen in de lijn der opeenvolgende geslachten, terwijl toch niet allen hoofd voor hoofd in die geslachten verkoren kinderen des verbonds zijn, dat er een verworpen element wordt vergaderd met den verkoren kern. Straks aan den oever der eeuwigheid zullen de engelen die twee elementen voor goed en voor eeuwig scheiden. Doch hier op aarde worden ze tezamen gevonden in dezelfde sfeer van Gods verbond en hebben ze alles gemeen behalve genade. En zoo verstaan we ook ten slotte, dat de apostelen de gemeenten altijd weer toespreken als de gemeente van Christus. Zoo slecht ziet een gemeente er niet uit of de apostel Paulus spreekt haar aan als de gemeente van Christus, als geliefden in den Heere, als broeders in Hem. Die gemeente moge door partijzucht worden verscheurd, moge schuldig staan aan dronkenschap en hoererij, moge zelfs de opstanding uit de dooden loochenen of betwijfelen, het blijft de gemeente van Christus aan wie de apostel schrijft. Hij moge aan het eind van zijn brief het noodig achten om het vreeselijke woord uit zijn pen te laten komen: Indien iemand den Heere Jezus Christus niet liefheeft, die zij eene vervloeking, Maranatha! maar toch schreef hij aan die gemeente als het ééne organisme van Christus' lichaam. En zoo ook kunnen we verstaan de brieven, die de Heiland Zelf richt aan zijne zeven gemeenten in Klein Azie, door den apostel Johannes. Die gemeenten worden geprezen en bestraft, ze worden door allerlei beloften getroost en bemoedigd, zoowel als door allerlei bestraffingen en oordeelen bedreigd, maar het is altijd een en dezelfde gemeente en als zoodanig wordt ze altijd weer toegesproken. Zelfs bij dezelfde gemeente die door den Heere wordt bedreigd, dat Hij ze uit Zijnen mond zal spuwen, staat Hij toch ook aan de deur en klopt, opdat zij Zijne stem hoore en Hij met haar avondmaal viere. Eéne gemeente, met denzelfden naam, dezelfde bearbeiding, hetzelfde verbond, dezelfde roeping Gods in de wereld; maar in die ééne gemeente altijd weer de verkoren kern, die nimmer verloren kan gaan in den verworpen bolster.

Als we deze waarheid eenigszins hebben verstaan, zal ons ook veel duidelijker worden, wat ons anders een raadsel blijft in de Heilige Schrift, of waarmede we Arminiaansche en Pelagiaansche paden zullen gaan bewandelen. Zoo wordt, ter verdediging van een algemeene genade Gods in de verkondiging des Evangelies in den laatsten tijd nogal eens geschermd met Ps. 81. Men zoekt in den laatsten tijd in de Christelijke Gereformeerde Kerken, helaas, weer steeds meer naar teksten, die ook de oude Remonstranten aanhaalden, om hun *Christus pro omnibus*, hun algemeene-genade-leer er mede te bewijzen. Dit ligt wel in den aard der zaak. Men heeft, om eene Gemeene Gratie theorie te kunnen handhaven nu eenmaal uitgesproken, dat de prediking des Evangelies genade is voor allen, die haar hooren. Het is menschelijk, dat waar die stelling door ons wordt bestreden, men zich uitput om toch bewijs in de Schrift voor haar te vinden. Welnu, zoo doet men ook met Psalm 81. Het is toch duidelijk, zoo redeneert men, dat God het toch zoo wel meende, dat Hij wel metterdaad genadig bedoelde te zijn, aan het volk, dat Hij heeft overgegeven in het goeddunken huns harten. Hij klaagt er immers over. Hij roept immers uit: "Och, dat Mijn volk naar Mij gehoord had, dat Israel in Mijne wegen gewandeld had!" Ziet ge wel, zoo roept men schier triumfantelijk uit, dat God het wel had gemeend, met Israel, met verworpen en goddeloos Israel en dat er dus een welmeenend aanbod van genade aan allen is? En als men er dan op wijst, dat men op die wijze toch Gods Woord metterdaad Remonstrantsche taal laat spreken, voegt men u toe, dat dit de ééne lijn van Gods Woord is, terwijl de andere die der vrijmachtige verkiezing en der souvereine genade is! En als men dan blijft volhouden, dat die twee elkander toch volkomen uitsluiten, dat God niet welmeenend aan kan bieden, wat Hij nimmer bedoelt te schenken, dan komt men brutaalweg met den dooddoener, dat dit een mysterie is en dat we die dingen ook niet moeten willen begrijpen! Neen, zoo speelt men met de Schrift en met de Gereformeerde waarheid. Zoo is men naar een doode belijdenis Gereformeerd en metterdaad volbloed Remonstrant. Zoo kunnen we elke poging, om de Schrift te verstaan, wel opgeven. Zoo kunnen we de Schrift alles laten zeggen onder het vrome opschrift, dat de verborgene dingen voor den Heere zijn. Doch zoo mogen we zeker niet met Gods Woord handelen. Wij hebben wel terdege de roeping om het Woord van onzen God te bepeinzen totdat we het verstaan. En ofschoon we volgaarne toestemmen, dat er mysteriën zijn, dingen, die voor ons eindig verstand nimmer te doorgronden zijn, omdat onze God ondoorgrondelijk is, toch houden we ook vol, dat we in de Schrift eene openbaring Gods vinden, die zich bij ons denken en ons verstand aansluit, en die we wel kunnen verstaan. Houden we vol, dat die Schrift niet leert, niet leeren kan, dat zwart ook wit is, dat God niet en ook wel

genade wil schenken aan dezelfde personen, dat Hij aanbiedt, wat Hij niet wil schenken. De Schrift is niet Gereformeerd en Remonstrantsch beide. En zoo is het ook met Ps. 81. Houden we slechts de organische eenheid van Gods volk in de wereld voor de aandacht, dan houdt alle moeielijkheid op. Gij kunt dan Gods volk op aarde vergelijken bij den individueelen geloovige. Hij is één persoon, kind van God, naar Gods naam genoemd, in Zijn Naam gedoopt. Maar er is ook in hem nog werking der zonde, hij draagt het lichaam dezes doods nog met zich om. Handelt hij nu overeenkomstig die oude natuur en wandelt hij een tijdlang in wegen van zonde, en kastijdt de Heere hem dan, leidt de Heere hem dan in wegen van tegenspoed en lijden, dan schijnt God op Hem te toornen, dan schijnt God Zijn eigen uitverkoren kind te verwerpen. Zelfs is dat ook zoo, mits goed verstaan. Want de Heere verwerpt ook dan niet Zijn uitverkoren kind, maar geeft het over, zooals het historisch bestaat, om Zijn kind te redden. Zoo is het ook met Israel onder de oude bedeeling. Dat volk is één. Het heeft één naam. Het heet "Mijn volk." Zoo spreekt de Heere het ook aan. "Mijn volk, zeide Ik, hoor toe!" vs. 9. Tot dat volk zeide Hij: "Er zal onder u geen uitlandsch god wezen, en gij zult u voor geen vreemden god nederbuigen. Ik ben de Heere, uw God, Die u heb opgevoerd uit het land van Egypte; doe uwen mond wijd open en Ik zal hem vervullen." Maar dat ééne volk bestond uit een verkoren kern en een verworpen bolster. En bovendien ging de zondige natuur van dien verworpen bolster zelfs tot in den verkoren kern door, want ook de geestelijke kinderen der belofte waren niet volmaakt. Vandaar, dat dat volk als eene eenheid soms zoo kon afwijken en zijne wegen gruwelijker kon maken dan de wegen der heidenen. En als dan dat volk zich openbaarde onder de heerschappij van dien goddeloozen bolster, dan zeide de Heere van dat volk: "Maar Mijn volk heeft Mijne stem niet gehoorzaam geweest; en Israel heeft Mijner niet gewild." En dan gaf de Heere dat volk, naar zijn goddeloozen en verworpen bolster over in het goeddunken zijns harten. Maar dat nam nimmer weg, dat er altijd in dat volk het eigenlijke volk der belofte school, de verkoren kern, waarnaar het hart van Israels God uitging in liefde. En als dan de vijanden dat volk overheerschten en Israel was overgegeven in ballingschap, dan klaagde God over Zijn volk: Och, dat Mijn volk naar Mij gehoord had, dat Israel in Mijne wegen gewandeld had! En niet alleen, dat Hij zoo klaagde, maar zoo werd het ook weer, want het overblijfsel naar de verkiezing der genade werd altijd behouden. Deze voorstelling is zeker in overeenstemming met de Schrift in het algemeen; ze past op Israels geschiedenis; en ze is vrij van alle Remonstrantisme.

Zoo wordt ook duidelijk, om nog ééne plaats meer te noemen, wat God tot Jesaja zegt, als deze door Hem wordt geroepen als Israels profeet. We lezen in verband daarmee in Jes. 6:9-13: "Toen zeide Hij: Ga henen, en zeg tot dit volk: Hoorende hoort, maar verstaat niet, en ziende ziet, maar merkt niet. Maak het hart dezes volks vet, en maak hunne ooren zwaar, en sluit hunne oogen, opdat het niet zie met zijne oogen, noch met zijne ooren hoore, noch met zijn hart versta, noch zich bekeere, en Hij het geneze. Toen zeide ik: Hoe lang, Heere? En Hij zeide: Totdat de steden verwoest worden, zoodat er geen inwoner zij, en de huizen, dat er geen mensch zij, en dat het land met verwoesting verstoord worde. Want de Heere zal die menschen verre wegdoen, en de verlating zal groot wezen in het binnenste des lands. Doch nog een tiende deel zal daarin zijn, en het zal wederkeeren, en zijn om af te weiden; maar gelijk de eik en gelijk de haageik, in dewelke na de afwerping nog steunsel is, alzoo zal het heilige zaad het steunsel daarvan zijn." Zij, die in de prediking een welmeenend aanbad van genade willen zien aan allen, die het Evangelie hooren, weten zeker geen weg met dit gedeelte der Schrift, zoomin als met het woord des Heilands, dat gelijkluidend is, alleen nog scherper, in Markus 4:8-12. Willen ze eerlijk wezen, ze zullen moeten bekennen, dat zij de lijn der Schrift, die hier wordt aangegeven, niet vasthouden, maar geheel en al verwerpen. Immers gaat het hier juist over de prediking van Jesaja, over zijne roeping als profeet. En hem wordt aanstonds gezegd, dat hij moet dienen als profeet, om het hart des volks vet te maken, hunne ooren zwaar en hunne oogen toe te sluiten, opdat het zich niet bekeere. En als dan de profeet, schier bang voor zulk eene roeping, vraagt: Hoe lang moet dit zoo duren, Heere? dan krijgt hij ten antwoord, dat dit moet duren, totdat alles verwoest is. Alleen heeft hij de belofte van een overblijfsel, dat ook wel ter afweiding zal zijn, maar waarvan het heilige zaad het steunsel zal zijn. Met andere woorden, het is om dat overblijfsel en om dat heilige zaad wel te doen. Maar juist om de redding van dat heilige zaad, moet de prediking van Jesaja dienen, om den verworpen bolster te verblinden en te verharden. Houdt ge nu de organische gedachte voor u, dan verstaat ge dit zeer wel. Er komen tijden in Israels geschiedenis, dat het goddelooze deel des volks de macht heeft en de overhand krijgt. Tijden, waarin het den verkoren kern schier onmogelijk wordt te bestaan temidden van den verworpen bolster. In zulke tijden moet het oordeel over Israel gaan, Israel moet worden afgeweid, juist om het van de overmacht der goddeloozen te redden. Zal dit echter geschieden, zal er een stuk van den verworpen bolster afvallen, dan moet deze eerst rijp worden voor het oordeel. En Jesaja's prediking moet juist dienen, om die rijpheid van den verworpen bolster te bewerkstelligen. Dan zal straks het tiende deel behouden worden en het overblijfsel, waarvan het heilige zaad het steunsel zal zijn.

Met deze organische beschouwing van Gods verbondsvolk in de lijn der geslachten staan we sterk, staan we op een Schriftuurlijk-gereformeerd standpunt. We staan dan sterk tegenover het Baptisme, dat juist die organische gedachte niet ziet en kent, en daarom ook meent,

dat de doop alleen mag worden toegediend aan personen, die zelf kunnen belijden het eigendom van Christus te zijn. Wij staan dan sterk ook tegenover het Remonstrantisme, ook tegenover dat Remonstrantisme, dat in de gemeente-prediking een algemeen welgemeend aanbod van genade wil zien. In plaats daarvan staat de zaak zoo, dat heel de gemeente bearbeid wordt, dat heel de gemeente Christus wordt verkondigd en de beloften Gods in Hem, dat heel de gemeente vermaand wordt, om te wandelen in de wegen des Heeren en als vrienden Gods in het midden der wereld te wandelen, doch dat dit alles nooit genade is of worden kan, of ook als genade bedoeld kan zijn door den Heere, dan alleen voor den verkoren kern, waarnaar heel de gemeente wordt genoemd, terwijl de andere takken worden afgesneden. Ook in de gemeente is de prediking eene reuke des levens ten leven, zoowel als eene reuke des doods ten doode. Ook staan we met deze beschouwing sterk tegenover dezulken, die eene veronderstelde wedergeboorte van alle kinderen zouden leeren. Want die leeren wij juist niet. Ook kan zulk eene veronderstelling in het licht der Schrift en der werkelijkheid nimmer worden gehandhaafd. Neen. wij verstaan, dat er ook vleeschelijk zaad is, dat toch tijdelijk onder dezelfde bearbeiding valt, als die der geheele gemeente, naar den wille Gods. Wat Gods doel is met dit vleeschelijk zaad in de gemeente, en dat de invloed is, die er op dat vleeschelijk zaad, krachtens hunne saamhoorigheid met de gemeente, uitgaat, zien we later. En zoo zal het ook wel duidelijk zijn, dat het juist niet onze beschouwing is, dat allen hoofd voor hoofd in de zichtbare gemeente uitverkoren zijn en wat er ook in de gemeente-prediking, naar onze overtuiging, plaats is voor het verkondigen van een eeuwig wee, voor degenen, die niet naar den regel van Gods verbond willen wandelen.

H. H.

ANNOUNCEMENT

After the annual membership meeting held on September 13th the newly elected Board made a change in the office of the manager. The work heretofore performed by Mr. J. H. Vander Vennen as manager has been divided between three members of the Board acting as manager, treasurer and assistant treasurer. All donations, membership fees and subscription dues should be forwarded to Mr. Frank Prins, Treasurer, 1119 Fulton St., N. E., Grand Rapids, Mich.

J. DOEZEMA, Manager.

THE TYPOLOGY OF SCRIPTURE

The Institution of Marriage

The scripture upon which we were dwelling is the third verse of the eleventh chapter of the first epistle to the Corinthians. It reads: "But I would have you know that the head of every man is Christ; and the head of the woman *is* the man; and the head of Christ *is* God." The closing paragraphs of our former article were devoted to the assertion that the man is the head of the woman. Our closing remark was that from this assertion it may not be deduced that the man and not Christ is the head of the woman. Christ, so it was maintained, is the Prophet-Priest-King of the woman as well as of the man. He rules and teaches her through His Spirit and His word as well as him. Also for her and in her stead did He officiate at the altar as her Priest. Christ is her life as well as the man's. For her sins, too, His blood serves as a covering. These are works which Christ alone can perform.

The fact remains, however, that the assertion to the effect that Christ is the head of every man, and man is the head of the woman, does imply that to a certain degree and in a certain respect Christ functions as the head of the woman in and through the man. Calvin felt this also. His comment reads as follows: "There is somewhat more of difficulty in what follows. Here the man is placed in an intermediate position between Christ and the woman. Yet the same apostle teaches us elsewhere, (Gal. 3:28) *that in Christ there is neither male nor female.* Why does he make a distinction here, which in that passage he does away with? I answer that the solution of this depends on the connection in which the passage occurs. When he says there is no difference between the man and the woman, he is treating of Christ's spiritual kingdom, in which individual distinctions are not regarded, or made any account of; for it has nothing to do with the body, and has nothing to do with the outward relations of mankind, but has to do solely with the mind —on which account he declares that there is no difference, even between bond and free. In the meantime he does not disturb civil order or honorary distinctions which cannot be dispensed of in ordinary life. Here, on the other hand, he reasons from outward propriety and decorum—which is a part of ecclesiastical polity. Hence, as regards spiritual connections in the sight of God, and outwardly in the conscience, Christ is the head of the man and of the woman without any distinction, because, as to that, there is no regard paid to male or female; but as regards external arrangement and political decorum, the man follows Christ and the woman the man, so that they are not upon the same footing, but, on the contrary, this inequality exists. Should any one ask, what connection marriage has with Christ, I answer that Paul speaks here of the sacred marriage of pious persons, of which Christ is the officiating priest, and He in whose

name it is consecrated" (Commentary on the first epistle to the Corinthians).

Also, according to Calvin, the Scripture in question implies that the man is placed in an intermediate position between Christ and the woman. The civil order and honorary distinction of ordinary life were not dispensed of with the advent of Christ. Yet in Christ there is neither man nor woman. The woman, then, is subordinate to the man and at once his equal. Christ is her head directly, and also in and through the man. It is plain that we have happened upon a problem the solution to which is not merely the fact that the headship of Christ and that of the man, as well as the spheres to which each belong, differ as to character. But let us, for the present, set aside this matter and delineate upon the character of the headship of the man. In our delineations we shall arrive at a point where the difficulty may be smoothed out.

The apostle asserts that the head of the woman is the man (I Cor. 11:3). The context plainly indicates that the term head of this particular scripture signifies a juridical relation. Further on in the chapter it is maintained that the woman shall wear the veil in sign that she is under the power of the man. However, in the surroundings of the text may be found assertions which show that the headship of the man is based upon the peculiar origin of the woman. *She is of the man.* "For the man is not of the woman; but the woman of the man. Neither was the man created for the woman but the woman for the man; but all things are of God" (verses 7, 8). God is the first cause and the ultimate end of the woman. The man is her creatural beginning and end. Hence, it is altogether proper that he, as to his legal status, be her superior and function as her King, Priest and Prophet.

Since Eve was the only woman taken out of man, the question arises why the peculiar origin of this one woman should serve as the basis of the headship of the man of every marital tie. We present the following answer taken, we are convinced, from Scripture. Of the first woman Adam was the *creatural* origin. Every woman is a replica of that one woman, Eve. The male members of the race on the other hand are not a reproduction of an original type taken from the first man. Men are the replicas of the father of the race through the instrumentality of the woman (even so is the man by, *dia* the woman). Whereas every woman is a being the original type of which is of the man, and whereas every man is the replica of Adam, Scripture enjoins us (as we see it) to regard every woman as being of that man to whom she is joined by the conjugal tie. Whereas, then, every wife is of the husband and made for him, the Lord God ordained that every husband should be the head of his wife.

The above view of the matter was derived from Scripture. We present the following selection from I Cor. 11. "For a man indeed ought not to cover his head, forasmuch as he is the image and glory of God; but the woman is the glory of the man. For the man is not of the woman; but the woman of the man. Neither was the man created for the woman; but the woman for the man . . . . . Nevertheless, neither is the man without the woman, neither the woman without the man, in the Lord. For as the woman is of the man, even so is the man also by the woman; but all things of God."

The first matter to be settled is whether the terms *man* and *woman* signify Adam and Eve only, or every husband and every wife. The assertions "For the man ought not to cover his head" and "even so is the man by ('dia' and not 'ek') the woman" plainly indicate that in this particular portion of his epistle, he addresses every man and every woman. For not only Eve, but every woman is the glory of the man and every man is *by* the woman. Throughout this passage it is the male and the female members of the race to which the writer alludes. According to this scripture, then, every woman is of the man and subordinate to him for reasons presented above.

It is the plain teachings of Scripture that the man is the organic head of the woman, that is to say as constituting with her one flesh. "Therefore shall a man leave his father and his mother, and shall cleave unto his wife: and they shall be one flesh" (Gen. 2:24). The organic unity of husband and wife is constituted of the following elements: (a) The possession of the same nature as to kind, and that in virtue of the fact that the woman is of the man. (b) The joining together of the man and the woman by the conjugal tie of which the human nature possessed by both is the (creatural) origin.

The woman then is a derivative of the man not only as to her nature but also as to her very being. The Lord took one of Adam's ribs, and the rib which the Lord God had taken from man made He a woman. According to the testimony of Scripture she is a bone of man's bones; flesh of his flesh (Gen. 2:21-24). However, of the building material taken from man the Lord God made, not another man, but a woman. Hence, although the woman derived her nature from man she nevertheless was made to exhibit that nature in a way in which it is not exhibited by man. She is woman. The man and the woman, then, although possessing the same nature as to kind are nevertheless diverse. The two united exhibit the image of God. So the Lord would have it.

The (regenerated) husband and wife, once more, make up an organic oneness which includes at once that the two parties to the compact are spiritually-ethically one. The pious man is the head, the ruler, teacher and preserver of the entire body, and consequently, of the woman whose organic head he is. And the pious wife, joined to her husband by the ties of love and faith, permits herself to be governed and taught by her head—the man. She is subordinate to him in all things. His will is her will. So the Lord would have it. "Wives submit yourselves unto your own husbands, as unto the Lord. For the husband is the head of the wife, even as Christ is

the head of the church: and he is the saviour of the body. The husbands on the other hand are enjoined to love their wives, even as Christ also loved the Church, and gave Himself for it . . . ." (Eph. 5:22-25).

The man is the head of the woman and Christ is also her head. The question cannot be suppressed how the woman at once can submit to the two heads or kings, —Christ and the man. Was it not Christ himself who insisted that no one can serve two masters? Our reply is that the two masters to which Christ alludes (God and Mammon) are masters whose interests clash. To serve two such Lords at once is quite impossible. The servant shall have to choose the one or the other. Christ and the pious husband, on the other hand, are friends having common interests. Furthermore, Christ is the head—the Prophet-Priest-King of the man. Two masters so disposed and related to each other can be served at once. For in this case, the service rendered unto the one is of necessity being rendered unto the other. From Eph. 5:22 we may learn that the woman who submits to the pious husband submits to Christ. The passage reads: "Wives submit yourself unto the husband *as unto the Lord.*" That the woman submitting to her husband submits to Christ implies that the man was placed in an intermediate position between Christ and the woman. He functions as the head of the woman in Christ's name. Meyer's commentary on this phrase reads as follows: "As (*oos* in the Greek text) expresses the mode of view in which the wives are to regard their obedience towards the husbands, namely, as rendered to the Lord. For the husband stands in relation to the wife not otherwise than as Christ to the Church; in the conjugal relation the husband is the one who represents Christ to the wife, insofar as he is the head of the wife as Christ is the head of the Church. To find in *oos* the *mere relation of resemblance* is erroneous on account of what follows." In fine, Christ in the man is the head of the woman.

It was also maintained by us, however, that Christ is the head of the woman directly. The question arises whether it is possible for Christ to be the head of the woman directly, and at once indirectly, in and through the instrumentality of the man. Are not two such propositions contrary? Indeed not. In replying let us set out with the assertion that marriage was instituted in Paradise before the fall. The parties united were the sinless man and the sinless woman of the garden of Eden. From the very beginning Adam was the head of the woman. So he was created and the woman was made a helper unto him. However, man fell. Sin entered the world and with sin the Christ—the Lord from heaven. Adam, as some are wont to express it, fell into the arms of Christ. From the beginning Christ functioned as the Lord of the woman, yet in such a manner as to maintain the lordship of the man relative to the woman. In other words, the Lord from heaven did not deprive the man of his authority. Had He done so He would have dissolved the marital tie and destroyed the institution of marriage. Instead of dethroning man Christ regenerated and sanctified this head or king, pressed him (the man) into his (Christ) service and ordained that he (the man) should represent Him, the Lord from heaven to the woman in respect to such works as the creature, man, can perform. Now it lies within the power of man to rule and to instruct, as the servant of Christ, the woman; to deliver unto her Christ's Word and to instruct her from that word. As head of the woman the man is not his own lawgiver. He rules according to the word of Christ, his head, *as Christ's representative.* This is evident from the fact that the woman submits herself to the man *as unto the Lord.* Hence, the woman who rises up against a god-fearing husband rises up against Christ and ultimately against God as He is the head of Christ. Such are the implications of that scripture which asserts that the head of every man is Christ; and the head of the woman is the man; and the head of Christ is God. Only in case the man would compel the woman to do things which Christ does not sanction should she defy the authority of the man. "For it is right in the sight of God to hearken unto Him more than unto man" (Acts 4:19). The scripture last quoted means, it is plain, that Christ entered life as it is lived by the natural man on this side of the grave, sanctified that life and united it with God. For God is the head of Christ who in turn is the head of the man; and the man is the head of the woman. It is plain that he who denies that the man represents Christ to the woman breaks the chain uniting heaven and earth.

It must be borne in mind, however, that Christ is also the head of the woman directly. At first glance it may appear that we have involved ourselves in a contradiction. If Christ is the head of the woman directly, how can He be her head indirectly in and through the man. This can be for the reason that man as the representative of Christ is the head of the woman only in respect to those things to which he as man is able to attend. In respect to such things only is Christ head of the woman indirectly in and through him. The man, however, cannot be to the woman what Christ is to her. As head He is the wisdom, the righteousness, the sanctification, the redemption, yea, the very life of the woman directly, that is not in and through the instrumentality of the man. This same idea is expressed by Calvin thus: "As regards spiritual connections in the sight of God, and outwardly in the conscience, Christ is the head of the man and of the woman without any distinction, because as to that there is no regard paid to male or female; but as regards external arrangement and political decorum, the man follows Christ and the woman the man, so that they are not upon the same footing."

There is one more difficulty which should be removed. Holy Writ asserts that in Christ is neither man nor woman. This scripture in order to be understood should be viewed in the light of Christ's reply to the Sadducees, which say there is no resurrection. It reads as follows: "Ye do err, not knowing the Scriptures nor the power of God. For in the resurrection they neither marry nor are given in marriage, but are as the angels of God in

heaven" (Matt. 22: 30, 31). Elsewhere we read: "This scripture must be made to apply to the disappearance of the lower sexual life; the disappearance of the institutions of marriage; the dissolution of the marriage tie and consequently the emancipation of the woman. In the resurrection the woman will not be the subordinate of the man. As to her legal status she will be his equal. The marriage bond dissolved at death will remain dissolved. For both the woman and the man will come forth out of the grave with glorified bodies. They will be as the angels of God. The emancipation of the woman does not take place in this life. On this side of the grave she and the man continue to live a natural, earthy life. This life Christ enters not to glorify but to sanctify it. The glorification of the natural man will take place at Christ's return and not before. Until that day the woman shall continue to submit herself to the man. Not sanctification but glorification dissolves the marital tie. This truth Lindeboom seems to have lost sight of. The natural, earthy, though sanctified man and woman are in Christ as man and woman and not as angels of God. It means that man continues to function as her head. Such are the plain teachings of Scripture. Likewise, ye wives be in subjection to your husbands (Pet. 1:3a).

Let us now apply ourselves more in particular to that scripture which tells us that in Christ is neither man nor woman. We have shown that this word may not be interpreted to mean that regeneration and sanctification dissolve the marital tie. The word does mean, however, that she as an heir of eternal life is on a level with man. The fact that the woman is in subjection to the man does not mean that Christ bestows upon her, in this life and in the life to come a smaller portion of His benefits. She receives what the man receives, even in this life—regeneration and sanctification, forgiveness of sins, wisdom, knowledge and understanding. As the recipient of the riches of Christ she is man's equal. The man is not favored in preference to her. True, the woman is not emancipated on this side of the grave. No indeed, but neither is the man. He, too, is bound to the woman as long as he lives a natural, earthy life. The emancipation of them both is inseparably linked up with their glorification.

Christ then takes no account of social distinction when he bestows His riches upon his sheep. These distinctions are there only to disappear *in the life hereafter.* And the fact that these distinctions are destined to disappear implies that in principle they have disappeared even now in this life.

Thus we have been applying ourselves to three unions: that of God and Christ; that of Christ and every man; that of the man and the woman. The last of the three is an image of the first two; and the union between Christ and every man images in turn the union between God and Christ. It follows, then, that there is an analogy between one union and the other. However, since the one union is but an image of the next higher, it follows that the three differ essentially.

The three unions are analogous. (a) Each has a head. The head of Christ is God; the head of every man is Christ; the head of the woman is the man. (b) In each union the party to which the head is joined is out of the head. Christ according to his human nature is out of God in the sense that the human nature is God's creation. Every man is out of Christ and the woman is out of the man. (c) In each union the two parties possess the same nature. In a spiritual ethical sense Christ according to His human nature possesses with God the same nature as to kind, not as to number. Christ as to his human nature and every man possess the same nature as to kind. Likewise the man and the woman. (d) Due to the sameness of nature the two parties to each union are spiritually and ethically one. God loves Christ. It is the meat and drink of Christ to do the will of God. Christ loves the Church—His bride, and the Church cleaves unto Christ. Likewise does the man love the woman and the woman willingly submits herself to the man. (e) The head of each union is as the term head signifies the ruler, teacher and preserver of himself and the other party to the compact.

One may also detect essential differences between the three unions. As to the first and highest of the three, Christ and God constitute a junction altogether peculiar to itself. Christ who according to his person is God, assumed our human nature and possesses together with God the one single essence. The human nature of the second party to the union is joined to God by the person of the Son of God. Another peculiarity of this junction is that the first party to the union is the life source of the human nature of the second party.

As to the second union *the man* (including the woman) or the Church constitutes the very body of Christ. He is to His body what the vine is to the branches, viz., the life-source. Christ dwells in His body, the Church, through His life-giving spirit. The Church, however, is not the personal property of the person of the Christ in the same way that the assumed human nature is. The union between the Son of God and the assumed nature is personal; between Christ and the Church, organical.

As to the third union the man and the woman constitute one body. According to Eph. 5:28 the woman is the very body of the man. "So ought men to love their wives as their own bodies." The members to this union, too, constitute an organical unity. The man although the preserver of this body is not its life-source.

What are the terms signifying the features common to all three unions? The terms *harmony, unity, co-operation* as opposed to *chaos, strife, dissension.*

Comparing the three unions the one with the other we are impressed by the fact that the junction of the sinless man and the sinless woman of Paradise was indeed an image of things heavenly.

Keeping in our eye that God is the head of Christ and that Christ is the head of the Church we shall understand Christ when He prayed: "And the glory which Thou gavest Me I have given them; that they may be

one even as we are one: I in them and Thou in Me, that they may be made perfect in one; and that the world may know that Thou hast sent Me, and Thou lovest them as Thou hast loved Me" (John 17:22, 23).

The marital union in Paradise was an image of higher heavenly unions. Man fell, however. The man and the woman revolted from God by the instigation of the devil and forfeited his excellent gifts; he entailed on himself blindness of mind, horrible darkness, vanity and perverseness of judgment, became wicked, rebellious, and obdurate in heart and will, and impure in his affections. The man and the woman of Paradise became totally depraved. They now hate God and each other. True, conjugal love remained, but this love is as corrupt and impure as man himself became. How can it be otherwise for the entire man fell. The unregenerated husband and wife hate each other. This hatred of the woman for the man exhibits itself in her conduct. She refuses to submit herself to *her man* but insists on asserting herself in life as an independent and distinct unit. Hence she clamors for the ballot and for admission to the voting booth in the Church and in the state. Sin converted the kind, loving husband into a tyrant. In a word, sin deprived marriage of its original purity, holiness, love, peace, unity and co-operation. In the place of these came corruption, impurity, hatred, strife, dissension, division. It is plain that the union between an ungodly man and woman is no image of the union between Christ and His Church and between God and Christ. But Christ entered the life lived by the earthy, natural man and sanctified it. Only the regenerated, sanctified man and wife and the union to which they are the parties, again image the heavenly unions referred to above.

We are now ready to apply ourselves to the Memoir of Ds. Lindeboom. We shall reproduce his reasonings in the order in which he presents them. Our purpose is to expose the fallacies of his arguments.

(To be continued)

G. M. O.

HET KARAKTER VAN HET AMERIKAANSCHE VOLK

En eenige van zijn trekken en bepalingen

In "Timotheus" van 28 Mei, l.l., kwam onder "Geschiedenis van den dag" het volgende voor omtrent het karakter van het Amerikaansche volk, dat vooraf reeds werd aangeduid eenigszins als van "onverschillige kalmte" te zijn. —— "Het is inderdaad moeilijk, zich een inzicht te vormen van het karakter van het Amerikaansche volk. Daar is door de overstrooming van de Mississippi meer dan 1500 vierkante mijlen onder water geloopen, een oppervlakte gronds, grooter dan België; en toch kijkt een groot deel van het Amerikaansche volk onverschillig toe.

Eenige dagen geleden werd de schade reeds op duizend millioen dollar geschat, en sindsdien hebben nog nieuwe dijkbreuken plaats gehad . . . . dat alles schijnt den gemiddelden Amerikaan koud te laten. Hij kijkt met onverschillige kalmte toe, een kalmte, die zelfs bij een man als Coolidge, den president, opvalt; die toch in dezen man wel door een gevoel van bewogen deernis vervangen mocht wezen. Niet alzoo! Op het feestmaal, waar hij dezer dagen aanzat met een duizendtal journalisten, zeide hij over de grootste overstrooming, welke zijn land teisterde, niet één woord . . . . !

Wij, Nederlanders, toch ook in het algemeen kalme, nuchtere menschen, begrijpen die gelaten onverschilligheid niet. Hoe is het mogelijk, zeggen wij, en wij bedenken, hoe heel ons land begaan is, als in Brabant en Limburg overstroomingen de landen teisteren; als in enkele seconden tijds een stadje als Borculo tot een puinhoop wordt gemaakt.

Hoe is zulk een mentaliteit mogelijk? Het zal wel niet gemakkelijk zijn, hierop een antwoord te geven. De Vereenigde Staten vormen een uitgestrekt land, en wat de menschen in het Westen bezig houdt, raakt die in het Oosten maar weinig, of in het geheel niet. Bovendien, al kan men van een Amerikaansch volk spreken, het is nu eenmaal toch samengesteld uit verschillende rassen, en het vaderlandsch besef, dat andere volken zoo sterk hebben, missen de Amerikanen veelal. Wellicht, dat dit deze eigenaardige onverschilligheid ietwat verklaart.

Maar . . . . . hoe komt het dan, dat dit volk heel veel voelde voor de getroffenen in Japan, toen dit door een geweldige aardbeving werd geteisterd? Hier is van vaderlandsliefde nu eens heel geen sprake, en dat te minder, waar juist JAPAN niet zeer gezien bij de Amerikanen is. Men ziet het: Zoo komen wij er met onze redeneering ook niet.

Maar wellicht is het dit: de overstrooming gaat geleidelijk voort; in het eerst werd een klein gedeelte land overstroomd; slechts langzaam breidde de overstrooming zich uit. En bovendien, menschenlevens gingen er niet mee verloren, of zoo goed als niet. De ramp moge verschrikkelijk zijn, maar zij spreekt niet, het dramatisch-plotselinge ontbreekt, dat b.v. in 1906 de aardbeving van San Francisco kenmerkte. Meer dan andere menschen hebben de Amerikanen het meest oog voor het groote, het direct-overheerschende; dit is trouwens iets, dat blijkt uit heel hun cultuur, waarin alles nu eenmaal overbluffend moet zijn.

In het land van de "wolkenkrabbers" houdt men nu eenmaal van het machtige en het geweldige, en een ramp, die voortsluipt, zal er, zelfs al is zij in haar gevolgen misschien tienmaal ernstiger, niet den indruk maken van de ramp die zich op de menschen werpt met de snelheid van een pantersprong.

Wat ons ook getroffen heeft, is de GESCHIEDENIS van deze Mississippi ramp . . . . .

. . . . . .

Intusschen: de ramp zelve is verschrikkelijk, en de angst en vertwijfeling der honderdduizenden, die hier in

doodsnood zijn geweest, moet vaak hebben doen denken aan de ontzindheid der lieden uit Noachs dagen . . . .

. . . . . .

Nog is de overstrooming niet tot staan gebracht, nog breken er dagelijks dijken door. En elken dag moeten weer andere duizenden een goed heenkomen zoeken voor het 'wassende water'.

En onder dit alles blijft het Amerikaansche volk onverschillig kalm, en verliest zelfs Coolidge, de zwijger, zijn spreekwoordelijke kalmte niet. Een eigenschap, die in dit geval zeker niet sympathiek aandoet."—

* * * * *

Dat een Nederlander, — iemand uit "het landje ontwoekerd aan de zee", opgespoten product van "het aanslibsel der Fransche rivieren", zooals de "groote" Napoleon de liefelijkheid had te spreken van het "kikvorschen land", of, zooals vriendelijker en verstandiger menschen zeggen, uit "het wonderland" van dammen en dijken, van polders en kanalen, van watermolens en sluizen, van doorbraken en watervloeden, — voelt voor de vele duizenden slachtoffers van het vreeselijke geweld, dat de "Vader van vele wateren" in de Vereenigde Staten heeft uitgeoefend, (om het den krantenmenschen eens na te zeggen) van de haast onnoemelijke schade die daardoor is veroorzaakt aan have en goed, aan stad en land, spreekt voor hem, toont wel zijn gevoelig en medelijdend hart.

Maar diezelfde nuchtere en kalme Nederlander welke in "Timotheus" over de onverschilligheid van het Amerikaansche volk ten opzichte van de groote waterramp die het Mid-Westen en het Zuid-Westen trof, het woord voert, slaat toch onzes inziens de plank over het geheel genomen mis, als hij voor die oogenschijnlijke onverschilligheid eenige redenen aangeeft, en de "vreemde" mentaliteit van de menschen in de Vereenigde Staten van Amerika, met inbegrip van President Coolidge, toeschrijft alleen aan de groote uitgestrektheid van het land, het rasverschil dat zich daar zoo veelzijdig openbaart onder de vele millioenen bewoners, het geleidelijke van den langdurigen en steeds omvangrijker watersnood, het alleen oog hebben voor het plotseling-geweldige en het onmiddelijk-sprekende door de Amerikanen.

Al werden hier in het betoog van den schrijver in "Timotheus" wel eenige spijkers op hun kop geslagen, de vaarboom van de rechte beschouwing en der goede verklaring van het beweerde "onverschilligheidsverschijnsel" werd er toch niet door behoorlijk vastgehecht.

Over de "onverschillige kalmte" van onzen landspresident worde hier tot inlichting van den dagkroniekschrijver in het genoemde christelijke weekblad uit Zwolle, vooreerst opgemerkt, dat onze geëerbiedigde landspresident, het Uitvoerend Hoofd der Unie, volstrekt niet onverschillig staat tegenover het wel en wee van het groote volk waarvan hij tegelijk de hoogste overheidspersoon is en tevens, naar men liever hier constitutioneel zich uitdrukt, eerste dienaar van het souvereine volk der Vereenigde Staten van Amerika.

Maar als er één regeerend hoofd is in de wereld, die met de "politiek" heeft te rekenen, met den wil van zijn politieke partij, met "de wenschen van het volk", zooals dat heet, en gelijk men met de politieke verkiezingstoespraken en in kranten artikelen pleegt uit te drukkn, dan is het een President van de Vereenigde Staten van Amerika.

Vaak wordt hier te lande door de pers van den dag of van de maand nog al sterk afgegeven op de gebondenheid van koningen en vorsten aan oude gebruiken, familie-tradities, hofverplichtingen, en landstraktaten.

En dan de democratie van eigen gouvernement en volk daar tegenover gesteld, aan welke volksregeering in eigenlijken en werkelijken zin echter nogal wat ontbreekt, te rekenen met de vrij-democratische gevoelens van den tegenwoordigen dag der partijen die niet aan het laadje zitten of geen lakens uitdeelen in het land.

Ook heeft de President des lands meer te rekenen met de begeerten van zijn politieke vrienden en werkbazen, en met bepaalde administratie politiek te doen, dan dat hij zijn eigen oordeel en wensch ten opzichte van dit of dat volksbelang zou kunnen volgen of doen gelden.

De dagbladpers doet er verder het hare toe, en niet het minste, als een werktuig van het kapitaal en van de politiek, om het publiek, dat bij den dag leeft, evenals de krant zelf, en dat het niet zonder dagelijksche "voorlichting" op deze manier meer kan doen, in de richting te sturen, waarheen de onzichtbare machten het willen hebben, dat het zien zal, hooren, gevoelen, en handelen.

Onderwijl voeren de heeren journalisten en lezers dan nog wel een discussie over de vraag: of een redaktie van een nieuwsblad het volk moet voorlichten en het leiding geven, of dat de krant zich richten moet naar de wenschen van het volk! Ja wel!

Zal de journalistiek niet meer ten doel hebben het volk goede denkbeelden aan de hand te doen, maar voortaan slechts informatie geven aan de lezers van dag- en weekblad?

En dan nog, welke inlichtingen zullen gegeven worden, moet dan worden gevraagd? Juiste, ware, betrouwbare? Of meldingen die eenzijdig zijn beïnvloed, en met een bepaald doel en kwaad opzet zijn verstrekt? Want ook het aanbieden van nieuws in de krant is menigmaal niet neutraal, staat niet los van de persoonlijkheid en de levensbeschouwing van den schrijver, noch van uitgever of eigenaar; is in geenen deele vrij van den onrechtvaardigen Mammon, in den zin, dat de pers daaruit of liever IN den onrechtvaardigen rijkdom zich vrienden maakt om in de eeuwige tabernakelen met vreugde door de armen van geest te worden ontvangen!

Dit een en ander zal, naast de andere aanleidingen door den schrijver in "Timotheus" genoemd wel de voornaamste oorzaak zijn van de "onverschilligheid" door het Amerikaansche volk getoond voor de noodlijdenden door de geweldige overstroomingen van den Mississippi en zijne zijrivieren eenerzijds, en voor het "reusachtige" spontane medegevoel dierzelfde Amerikanen getoond voor de slachtoffers van de aardbevingen in Japan enkele jaren geleden, anderzijds.

Laat ons even hiertusschen invoegen dat het Amerikaansche volk finantieel zich niet onverschillig heeft bewezen te zijn jegens de watersnoodlijdenden; getuige de vele millioenen die het Amerikaansche Roode Kruis heeft ontvangen in korten tijd ten behoeve van de getroffen menschen in het Midden- en Zuid-Westen des lands.

De "politiek" en de nieuwspers evenwel regeeren het volk en drijven het vandaag hierheen en morgen daar, kris en kras, hot en haar, om en om, en heen en weer, al naar dat het belang van sommigen of van zekere groep overheerschenden en nimmer genoeg hebbenden en altoos begeerigen het verkiest en voorschrijft.

Wat zeker correspondent in Amerika aan zijn blad in Nederland onlangs mededeelde omtrent President Coolidge in verband met de Mississippi overstrooming, doet dezen voorzichtigen en bedachtzamen, zijn ganschengeest-niet-uitlatenden, chef van het Uitvoerend Bewind ten eenenmale onrecht aan.

En de tegenstelling in deze door dien correspondent geschetst van President Coolidge tegenover Secretaris Hoover, is evenmin waar en juist.

Mr. Herbert Hoover, de minister (Secretaris) van Handel en Verkeer in de Vereenigde Staten, werd door President Coolidge, die natuurlijk niet overal tegelijk kan zijn, gelijk wij opmerkten, aangewezen om naar het watersnood gebied te gaan en daar een onderzoek in te stellen naar den stand van zaken en de te vorderen hulp. En Hoover kan eerst met November a. s. gereed zijn met zijn rapport!

Genoemde correspondent schreef aan zijn blad:

"Coolidge's houding ten opzichte van de slachtoffers der overstroomingen is wel bevreemdend. Hij heeft zich van de overstroomingen zoo bitter weinig aangetrokken. De Secretaris van Handel, Herbert Hoover, heeft zich met hart en ziel aan de leniging van deze ramp gewijd; maar President Coolidge is er ver vandaan gebleven."

Dit zeggen is, zóó genomen, niet waar, niet billijk!

Het is ook ons wel bekend, dat een dusgenaamd progressief of "radikaal" blaadje, te Washington, D. C., uitgegeven, de weigering van President Coolidge om het Congres bijeen te roepen voor een speciale zitting, om door dit regeeringslichaam maatregelen te doen nemen ten goede van de watersnoodslachtoffers in het Mississippi dal, — een daad van koelbloedige lafheid noemde, en voor die weigering een drietal redenen opgaf: Vrees voor die Congreszitting, waar de heeren dan ook waarschijnlijk zijn geringe Farm-hulp actie zouden aanvallen, alsmede zijn Nicaragoea politiek; voorts zijn al te groote bezorgdheid voor het onaangetast laten van het Schatkist overschot van $500,000; en eindelijk de ongevoeligheid des harten van den President, zoowel voor de hulpkreten van de bankroete farmers in het Westen, als voor de slachtoffers en lijders door de overstroomingen van den "Vader der wateren" en zijn zijarmen.

Wij willen echter ten opzichte van "The People's Business" niet vergeten, dat zijn editorials lang niet van politieke smetten vrij zijn of aan "sociaal" eigenbelang gespeend.

Zeker, de gemiddelde Amerikaan, voorzoover wij hebben kunnen opmerken na een aantal jaren verblijf in ons nieuwe vaderland, is anders van aanleg en openbaring dan de kalme doorsnee Hollander, die, teruggetrokken, koud-redeneerend, en zwaar-op-de-hand is in vele dingen, en die "op een cent" ziet, zooals men wel zegt.

De Amerikaan daarentegen is gewoonlijk terstond "klaar" met zijn opvatten van iets dat hem goed toeschijnt, voortdravend, druk doende; haastig handelend, doch ook spoedig vergetend; gul en royaal als het zoo voorkomt, maar ook verkwistend; prat op 's lands rijkdom en macht, op 's volks durf en energie, maar ook tuk op oogenblikkelijk succes, en kleine doch gewichtige dingen voorbijziende in den wedren.

Doch de machtige, ingewikkelde, en sluwe "politiek" is het, en de reuzegeldmacht in het land, die voor den groot-industriëel zijn paleizen bouwt en gouden buitenplaatsen; en die voor den georganiseerden arbeider (kapitalist in het klein geworden sedert) den eetketel vult, en hem zijn zomerhuisje sticht, met een "Ford" erbij tot aanmoediging om veel uit te geven en veel van de wereld te zien, opdat het geld van den werkman ook rolle, na een omweg en volgens filosofische regelen, in de zakken van den multimillionnair.

En daarnaast is het de dagbladpers, die het gemoedsleven van het volk richt en stuurt, de ziel der massa in beweging zet in het groote Amerika; een land, waarvan het volk zeker een eigen type vertoont, maar dat ook in Noord en Zuid, in Oost en West hemelsbreed in leven en streven verschilt; en dat, behalve rassen- en klassen- en bestaansonderscheid, nog vele andere eigenaardigheden bezit, waardoor de "koningen der aarde" over het publiek dat "meeleeft", d.w.z. de krant leest, (en wie in Amerika leest niet met woede en spanning des avonds en des Zondags een krant of meer kranten) heerscht naar welgevallen; terwijl de predikanten des Zondags wel voor de religie zorgen, en een gebed doen op Memorial Day, Independence Day, of Labor Day voor de natie. Zoo loopt alles wel los, gelooft men.

Want "kinderlijk" kan ook de doorsnee Amerikaan, zoowel in Maine als in Texas, gelijk in Californië als in Wisconsin, gelooven in de deugd van zijn gouvernement en zijn kerkleiders, en behagen scheppen in de "wettigheid" van den politieken partijstrijd (die voor hem vol emotie is, evenals het wedden bij een bokspartij) om de macht en de geldbeurs, onderwijl toch rustig thuisblijvend van de fondamenteel-constitutioneele stembus. Immers, niet de helft van de Amerikaansche kiezers in het land maakt tegenwoordig gebruik van het recht zijns "koningschaps".

Er is voorts nog wel meer aan te voeren om de "onverschillige kalmte" van het Amerikaansche volk en van zijn President, voor de Mississippi overstroomingsramp, en daar tegenover het vurig medegevoel van diezelfde Amerikaansche natie voor de slachtoffers van de Japansche aardbeving, te verklaren en duidelijk te maken.

Prof. M. C. van Mourik Broekman ziet in zijn boek: "Amerikaansche Cultuur in de Praktijk" onzes inziens niet mis, als hij de Vereenigde Staten als een land beschouwt, "waar het moderne groot-kapitalisme hoogtij viert"; terwijl hij eerder verklaarde, dat "in het bijzonder het gedifferentieerd bestaan van het Amerikaansche volk zóó samengesteld is, dat het slechts uiterst moeilijk tot een begrijpelijk geheel kan worden geordend, en als zoodanig verklaard."

Wij stemmen toe, dat deze Nederlandsche schrijver (maar een, die geruimen tijd in de Vereenigde Staten vertoefde, rondzag en waarnam) constateert "groote hardheid en hardvochtigheid van leven, de persoon des menschen daar ondergeschikt geworden zijnde aan een systeem, een mechanisme, dat maar zelden kan ontzien."

Echter, waar in de wereld is in dezen modernen tijd, beheerscht door eenzijdige geldmacht en overweldigende groot-industrie, die hardheid van Mammon niet voorhanden?

Zelfs in het kleine Nederland, waar in het Staats- en Burgerleven zoo drukkende stelsels en gebruiken heerschen, van ouden en jongen datum, gaat het niet anders toe.

Ofschoon daar bezonkener volksaard, eeuwen van geschiedenis, opstanden van allerlei karakter, strenger godsdienstrichting, en andere dingen meer, euvelmoed en heerschzucht beperkend, een menschlievender, christelijker beschouwing en behandeling van den medemensch konden doen verwachten, uit beter motief dan verklaard door de "Rechten van den Mensch"! Men moet voorts ook aan het democratische "uitdienen van zijn termijnen" van een Chief Executive in Amerika niet de idee van een landsverraderlijke gezagsuitoefening noch die van een patriarchaal medeleven met het volksgezin verbinden, zooals in oude monarchieën wel voorkwamen; al kan naar waarheid ook van President Coolidge wel gezegd worden, dat hij vrijelijk voor al zijn "goede medeburgers" was te genaken, en hem het handschudden van duizend-en-een bezoekers en bezoeksters elken dag niet te veel was, en voorts de vrijpostige kiekjesnemers van Mr. Coolidge en zijn gade volstrekt geen klagen hebben over des Presidenten goedwilligheid. Doch de politiek is een gevaarlijk ding. Niet alleen in Frankrijk. Dat daarvoor een tijdlang spreekwoordelijk was in de wereld.

Dan in dezen, dan in dien Staat, van den Amerikaanschen Statenbond, komen tegenwoordig processen voor tegen hooge bewindvoerders, die u telkens herinneren, dat er is "something rotten in the state of Danmark."

Van deze soort politiek zou men een walg krijgen, en God bidden daarmee nooit te doen te mogen hebben.

Zulk eene politiek is natuurlijk niet een staatkunde, geleid door de vreeze Gods, gericht naar de inzettingen des Heeren, gegrond op de eeuwige beginselen van Gods Woord, een middel om den christen zijn Goddelijke taak hier op aarde voor de eere en lof des Heeren Heeren des te beter te doen betrachten; maar een bezinnend boos bedenken, overlegd spreken, partijzuchtig beraden en handelen, door overheden en machten, leiders en volgers, "bazen en knechts", hoe zij, en anderen meer, ook genoemd of ingesteld mogen zijn in het gareel, of optreden voor het publiek dat van grappen houdt; een politiek die zich slechts bezig houdt met de dingen van dit stoffelijke, aardsche, vergankelijke leven, slechts streeft naar het voldoen van eigen zin voor macht en eer en grootheid, roem en rijkdom; en — hoe ook het suikerpoeder en het chocolade-ijs van humaniteit en altruisme wordt gestrooid en gevleid over het bittere vergif heen van massa-onderdrukking en dwang-bewind —, werkend alleen voor zichzelf en louter dienende den Overste dezer wereld, den tegenpartijder Gods van het begin der wereld aan.

En deze politiek is het, die, behalve in Amerika, in alle dusgenaamd "christelijke" landen der wereld wordt gevonden en gespeeld.

Deze wereld ligt in het booze, en de Vorst der duisternis, die de Overste dezer wereld is, deelt gaarne koninkrijken uit en heerlijkheden aan allen die voor hem bukken en hem eer bewijzen willen. —

Natuurlijk doen de afstanden hier in dit land zoo wijd van begrip ook schade aan een nauwe samenleving der burgers onder de Sterren en Strepen vlag bijeen. En kent men elkander niet van heel nabij.

Niettemin behoèdt dichte buurtschap ook al niet voor haat en nijd en booze krakeelen, al is naar waarheid "een goede buur beter dan een verre vriend."

De "Gemeenschap der Heiligen" intusschen is een geloofsartikel van de ware Christgeloovigen, niet waar?

Hier in Amerika woont men vaak mijlen en mijlen ver van elkaar, al verbindt thans telegraaf en auto, telefoon en vliegmachine, ook het afgelegenste gehucht met welken metropool ook, dien men verkiest aan te haken aan deze of de andere kust van Oceanen.

Een eigenaardige mentalitiet, een afwachtende onverschilligheid, een bepaalde politieke terughoudendheid, is, gerekend verder met de nog bestaande machts- en rechtsnaijver der afzonderlijke Staten der Unie met het Federale Gouvernement, daarom wel aanwezig in de Vereenigde Staten.

Maar hoelang heeft het niet geduurd eer in de Nederlanden het provincialisme en der gezaglievenden Staten bekrompen vastkleven aan eigen hoogheid (al ging daardoor de Unie-idee gansch verloren en al werd daardoor ook de kracht der Republiek verlamd) plaats maakte voor waarachtig nationaal gevoel en hulpvaardig gemeenschapsleven om der ware religie wille?

En immers Limburg heeft, hoe lang niet! moeten klagen door de overige Tien Gewesten niet te worden gerekend als ook tot de Nederlanden recht te behooren!

Overigens, — wij lazen het nog pas in een Nederlandsch tijdschrift —, zelfs in Nederland vergeet men snel wat eerder een oogenblik heeft getroffen, het hart ontzet, het gemoed bewogen en ontroerd.

Letten wij dan daarbij nog op de vele herhaalde aanmaningen en opwekkingen die noodig zijn om ook het christenvolk in Nederland tot zijn plicht te brengen in het voorzien der nooden van hulpbehoevende broeders en zusters en voor allerlei inrichtingen van steun en lief-

dadigheid, dan is ons hart hier tamelijk gerust in dat opzicht; en kunnen wij wel, zonder uit onze voegen te geraken, wel een ander woord van den eerder door ons aangehaalden Prof. Van Mourik laten gelden: "dat de Amerikaan naar lichaam en geest gezond is te noemen, en dat de lijnen van idealisme en humanisme in het Amerikaansche leven wel gezien worden."

Wij hopen dat kroniek- en journaal-schrijvers in het oude vaderland meer studie zullen maken van ons volk, en een dieper onderzoek zullen instellen, een juister oordeel vellen, dan de door ons genoemde schrijver in "Timotheus" gedaan heeft.

Men heeft in het kleine Nederland nog het voorrecht en het geluk, dat de pers over het algemeen daar hoog staat in moraal, nog vrij wel zich zelf is, niet "hoorig" aan "baronnen", en voor beginselen en richtingen opkomt, liever dan voor personen alleen het zwaard opneemt.

In dit stuk moet, dunkt ons, de Amerikaansche dagblad- en magazijn-pers de vlag strijken voor de "Dutchmen".

En de Nederlandsche journalist of tijdschriftvuller zal wel doen onder het opstellen van "buitenlandsche overzichten" met deze Amerikaansche eigenaardigheden te rekenen.

Voor ons christenhart zal het ten slotte aangenamer zijn, dat men in Nederland minder Amerikaniseert op allerlei gebied waar bezadigdheid en vrome christenzin onafwijsbare eischen zijn, en men als klein natie meer zoekt uit te blinken en zich onderscheidt door kloeke openbaring van de gereformeerde waarheid op politiek gebied en door nederige navolging van de waarachtig heilaanbrengende leer des Heeren in het veelzijdige leven der maatschappij.

Wereldmachten en dollarkoningen, schenkers van reuzengiften en politieke albedillers tot beschaming.

G. VAN BEEK.

OF THE THINGS THAT MUST SHORTLY COME TO PASS

Rev. 1:1-3.

"The Revelation of Jesus Christ, which God gave unto him, to shew unto his servants things which must shortly come to pass; and he sent and signified it by his angel unto his servant John:

"Who bare record of the Word of God and of the testimony of Jesus Christ and of all things that he saw.

"Blessed is he that readeth, and they that hear the words of this prophecy, and keep those things which are written therein: for the time is at hand."

A general study of the history of the church, from the viewpoint of her interpretation of the Word and her development in doctrine, will reveal the fact that there were periods during which the attention of the church was riveted more than at other times upon the prophetic portions of Holy Writ. They were times of political upheaval, times of stress and tribulation, times when the battle of the church was hard, and when naturally the longing became strong in her bosom for the return of the Bridegroom and the final victory. It was then, that she eagerly turned her attention to the pages of the Apocalypse to learn what the immediate future might bring, and to receive comfort from the assurance that the Lord will surely come. Thus it was in the early church when believers were bitterly persecuted by the power of the Roman Empire for the Word of God, and the testimony of Jesus. The same phenomenon you may observe in the period of the Reformation, again a period characterized by unrest and disturbance in almost every sphere, and by persecution of the church on the part of the Roman Catholic hierarchy. Eagerly the attention of the church, and especially of some sects, outgrowths of Protestantism, was turned to the books of Daniel and Revelation, in order to obtain a view of the future, interpret the signs of the times, and even predict with fair precision the date when the Lord would return and the end of this dispensation would be there. Thus it was during the revolutionary period of the latter half of the eighteenth and the first half of the nineteenth century. Even the year 1844 was definitely pointed out as the time set for the final catastrophe. And again in our own time we meet with the same desire to understand the books of prophecy and to ascertain the general course history will follow in the future. Numerous books are published that have the Return of Christ for their subject. Many an interpretation of the book of Revelation leaves the press. Many a sermon is preached on the subject that keeps the hearts and minds of thousands in suspense: The Second Advent. And even on our street-corners many an imposter pretends to possess the gift of prophecy, or at least of interpretation, and assures us that in Emperor William II you have the historical realization of the beast, and that with his downfall the power of Antichrist shall have been crushed!*

This spasmodic interest in the Apocalypse, this temporary and passing, almost feverish, eagerness with which the church at times casts herself upon the interpretation of prophecy, is to a certain extent to be condemned. Far better would it be, no doubt, if the church would at all times make a quiet, normal study of prophecy. The church is enjoined to watch always. She knows not at what hour the Bridegroom comes. It is but natural to expect that the Bride will long for the return of the Bridegroom, and that, therefore, she will continually watch for His coming, and watch every sign that may herald this return of Him Whom her soul loveth. And, therefore, this occasional avidity, impassioned under the stress of special times, to appropriate the contents of the Apocalypse, is not to be approved of entirely. It often leads to fantastic dreams of the future and wild predictions with regard to the coming of the Lord. And besides, it shows that the church in normal times failing to be on her guard, neglected more or less these portions of the Word. But though this is true, we wish to add immediately that there is also something very natural in

* This was written before the end of the World War, 1914-'18.

this periodic and spasmodic attempt of the church to understand prophecy. For the fact remains, that under the stress of times the church is often awakened from her slumbers and roused to the full consciousness of the fact that her Lord will return. It is in times of persecution, in times of danger, in times when the power of the world rages furiously, that she is forced to think of the return of her Master more than otherwise. It is then, moreover, that she begins to long for deliverance, for that deliverance that will be realized when Christ shall come again to judge the quick and the dead, and to establish His own kingdom in glory forever. And we may see in it a token of the grace of God, that in periods when the Church is most in need of the light of the Apocalypse, is most in need, too, of the comfort there is in the faith that presently the battle will be won, the Spirit rouses her, and fixes her attention upon the books of prophecy.

It is, for that reason, without any apology, that we also propose to interpret to the church the book of Revelation. Many are the signs of the times, and they still seem to multiply rapidly. The period in which we are privileged to live is of tremendous significance, no doubt. Every one anxiously rivets his glances upon the veil that hides the future from our view, with the query in his heart and mind: What shall it be? The conflict of the nations, still raging across the sea, no doubt reminds us of the words of the Saviour spoken with reference to wars and rumors of wars. The social problem becomes a more serious and intricate one, while the social unrest and dissatisfaction becomes more apparent every day. And, last but not least, the general apostacy of the church, of the masses, from Christianity itself, is a sign of still greater significance than the former two combined. Hence, we are forcibly reminded of the truth: The Lord cometh! We are admonished to be prepared to meet Him. We are enjoined not to be deceived by the allurements and false expectations of the world, but to keep the Word and the testimony of Jesus, that no one may take our crown. And, therefore, once again we say that it is without offering an apology that we set ourselves the task of interpreting to the congregation the book of Revelation.

In the first three verses of chapter 1 we have a superscription to the entire book. It is most natural to assume that John wrote this superscription after the entire book was finished and ready to be sent to the churches. In this superscription you may observe, John informs us about three things. In the first place he informs us about the contents and nature of the book. Secondly he tells us about the manner in which this Revelation of Jesus Christ reached him. Thirdly, he tells us about the purposes for which the book is presented to the church, and the blessedness of those that use it for that purpose.

First of all, then, this superscription informs us that the book is a Revelation of Jesus Christ. Accordingly the entire book is called Revelation. We understand immediately that the word Revelation is here employed in some special sense. For if it were not the title would be superfluous. The whole Word of God is Revelation. In a very real sense the Bible may be called the Revelation of Jesus Christ, for such it is centrally. And, therefore, when the last book of Scripture is called Revelation, the word must have some special meaning. This last book is Revelation in a sense not applicable to the other books of Scripture. The original word used here is very suggestive. It is the word from which our Apocalypse is derived. Literally it means: a removal of the cover: a taking away of that which covered something else: a discovering, unveiling, uncovering of anything. It presupposes, therefore, that something was hidden from the view of the church before the visions of this book were revealed, and that thru this book that something is uncovered. What, then, is that something that is unveiled in the visions of the Apocalypse? John tells us first of all that it is a Revelation of Jesus Christ. This may express either of two ideas. It may mean that Jesus is the Author of this Revelation, that it came from Him, was presented by Him, and in that sense is of Him. But it may also express that Jesus Christ is the object of the Apocalypse. That He it is that is unveiled, revealed. Now, neither of these ideas needs be excluded as impossible. Yet we prefer to emphasize the latter interpretation as the correct one. In the deepest sense not Jesus, but God, is the Author of this Revelation. God gave this Revelation to Jesus Christ, according to the text. He, therefore, is the Subject of it, its Author. In this sense it is "the Revelation of God, which He gave to Jesus Christ." And, therefore, we prefer to understand the phrase: "of Jesus Christ" in the objective sense of the word. And then it expresses that in this last book of Scripture we possess a Revelation concerning Jesus Christ. Our Lord and Redeemer is here revealed. But we naturally ask: is there something special in this fact? Is not all of Scripture, from Gen. 3:15 on, a Revelation of Jesus Christ? True. All Scripture, both of the Old and of the New Dispensation reveals to us Jesus Christ. But here we have an unveiling of the Christ in a special form. We must remember that Christ, when His kingdom was principally founded and established, returned to His Father. He did not stay to complete the Kingdom. On the contrary, He left behind Him a small and struggling church, surrounded by enemies that aim at her destruction. A long time must still elapse before the kingdom will be completed and manifested in all its glory. And it is for these intervening centuries, when from a natural point of view it will often look dark for the church in the world, that Jesus Christ gives a Revelation of Himself. In it He reveals Himself to the Church, as He watches over her, is powerful over the world and works continually for the final completion of His Kingdom. It is a Revelation of Jesus Christ in relation to the entire history of this dispensation.

That this is true is evident from the addition: to shew

unto his servants the things that must shortly come to pass. We wish to call your attention to this little but significant word: "must". The things here revealed *must* come to pass. Their future realization is beyond all doubt. And the necessity here expressed is not that of blind fate, but of the counsel of an allwise and almighty God. God knows all things from eternity. Nothing takes Him by surprise. And that not because of a certain prescience, whereby God can see ahead thruout the ages what will happen; but for the simple reason that all that happens is but the realization and unfolding of the counsel of the Almighty. From all eternity God made His decrees with regard to all that must occur. And, therefore, with divine necessity things must come to pass. The book of Revelation is a reading from God's counsel to enlighten us with respect to the things that must be realized in this dispensation before the Kingdom of Christ Jesus shall be completed. The things that must come to pass embrace this entire dispensation. We must not be deceived by this other little word: "shortly" or quickly. There are interpreters that maintain that John in these words only has in view the things that would presently happen under the dominion of the Roman Empire. Things looked dark for the church. Rumblings of persecution were already heard. Dark clouds might be seen at the historical horizon. Presently this persecution would burst forth over the church in all its fury. Now, then, it is to those things, that have long ago been realized, that John refers in these words: things that must shortly come to pass. We deny this. We maintain, that these things embrace the whole of this dispensation. We must remember in the first place, that things do come to pass quickly, indeed. This will not seem so if we lose sight of the tremendous significance of the things that must come to pass. Then we probably will complain that almost two thousand years have elapsed, and that still they have not come to pass. But it is quite different the moment we understand that these things that must be historically realized are no mere trifles, but big things, things that concern all the world. And in the light of their tremendous scope and significance we will be ready to admit that they are being realized quickly, even with astounding rapidity. But this is not all. We must also understand this principle, that these things that are mentioned in the text, are coming to pass continually in the history of this dispensation. This implies an important principle of interpretation which it is well for us to remember. The book of Revelation contains no visions of things that will come to pass only at the very close of this dispensation. On the contrary, they are being realized all thru the period of the New Testament. And, therefore, this rather is our conception of the book and its contents, that the things revealed therein, did come to pass in the past, that they do come to pass in the present day, that they will come to pass in the future with increasing clearness and emphasis, until the time shall be ripe for the Lord to come and usher in His own kingdom in glory. We shall have occasion to refer to this in another connection. If only it is understood that there is nothing surprising in the statement that the things written in this book, though they embrace all this dispensation, are quickly coming to pass. And if now we connect these two ideas, that it is a Revelation of Jesus Christ, and that it is a Revelation of things that must shortly come to pass, it is evident that the book purposes to reveal to us Jesus Christ, as He controls all things in such a way that ultimately His kingdom will be established.

But this superscription also tells us in what manner this Revelation was given to John and thru him to the church. In the first place it informs us that God is the Author. It is a Revelation which God gave to Jesus Christ. We must not misunderstand this. It does not say that this Revelation is of God the Father which He gave to God the Son. This would be quite absurd. The Son is very God Himself. He possesses with the Father and the Holy Spirit the entire divine Nature. He cannot receive any Revelation with regard to future things, for the simple reason that He knew all things from before the foundation of the world. It is the Triune God that made the eternal decrees with respect to all things; it is the Triune God that knows all things from the foundation of the world; it is, therefore, also the Triune God that is the Author of this Revelation. And it is not given to the Son, not to Jesus Christ according to His divine nature, but to Him as the Mediator, to Him as the exalted Christ in glory, who received all power in heaven and on earth. According to His human nature, let us never forget it, let us never fail to emphasize it properly, Christ is limited. According to that human nature he did not know all things. According to His human nature He did not have this revelation of Himself with regard to the things that must shortly come to pass. It was given Him. Curiously we might ask, at what moment was this Revelation given to Jesus? We are not informed. Most natural it is to assume that it was given to Him at the moment of His exaltation, when, with His glorified human nature, He took His place at the right hand of the Majesty in heaven. And a moment's reflection will make clear that it was necessary Christ should have this Revelation of things that must come to pass. He is our Prophet, Priest and King. As Prophet He must instruct and comfort us—hence He must know. As Priest He must intercede for us and pray for us—hence He must be acquainted with our conditions in the world, our dangers and our needs. But above all as King must He know the things that must come to pass. For, as such, He has received all power. He it is that is given power to execute to the last the plan of God in regard to the restoration of all things. Hence, to use that power and execute His mission He must know. And, therefore, Jesus Christ has received a knowledge of things that must come to pass shortly.

H. H.

(To be continued)